

UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

Bruksela, 2 maja 2019 r.
(OR. en)

2016/0364 (COD)

PE-CONS 16/19

EF 18
ECOFIN 62
CODEC 180

AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy: DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do podmiotów zwolnionych, finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, wynagrodzeń, środków i uprawnień nadzorczych oraz środków ochrony kapitału

**DYREKTYWA
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/...**

z dnia ...

**zmieniająca dyrektywę 2013/36/UE
w odniesieniu do podmiotów zwolnionych, finansowych spółek holdingowych,
finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, wynagrodzeń,
środków i uprawnień nadzorczych oraz środków ochrony kapitału**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego¹,

¹ Dz.U. C 34 z 31.1.2018, s. 5.

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą²,

¹ Dz.U. C 209 z 30.6.2017, s. 36.

² Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE¹ oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013² zostały przyjęte w odpowiedzi na kryzys finansowy, który rozpoczął się w latach 2007–2008. Te akty ustawodawcze w istotnej mierze przyczyniły się do wzmocnienia systemu finansowego w Unii oraz sprawiły, że instytucje stały się bardziej odporne na ewentualne przyszłe wstrząsy. Akty te, mimo nadzwyczaj kompleksowego charakteru, nie uwzględniały jednak wszystkich zidentyfikowanych problemów dotyczących instytucje. Ponadto niektóre z pierwotnie proponowanych środków objęto klauzulą przeglądu bądź też nie doprecyzowano ich wystarczająco, by umożliwić ich sprawne wdrożenie.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

- (2) Niniejsza dyrektywa ma na celu uwzględnienie kwestii podniesionych w odniesieniu do przepisów dyrektywy 2013/36/UE, które okazały się niewystarczająco jasne i były w związku z tym przedmiotem rozbieżnych interpretacji lub które uznano za nadmiernie uciążliwe dla niektórych instytucji. Zawiera ona również dostosowania dyrektywy 2013/36/UE, które stały się konieczne albo w wyniku przyjęcia innych stosownych aktów prawnych Unii, takich jak dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE¹, albo w związku ze zmianami do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 zaproponowanymi równolegle. Proponowane zmiany służą także lepszemu dostosowaniu aktualnych ram regulacyjnych do zmian zachodzących na arenie międzynarodowej, a tym samym wspieraniu spójności i porównywalności między poszczególnymi jurysdykcjami.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

- (3) Finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej mogą być jednostkami dominującymi grup bankowych i stosowanie wymogów ostrożnościowych jest wymagane na podstawie skonsolidowanej sytuacji takich spółek holdingowych. Ponieważ instytucja kontrolowana przez takie spółki holdingowe nie zawsze jest w stanie zapewnić spełnienie wymogów na zasadzie skonsolidowanej w całej grupie, konieczne jest, by niektóre finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej zostały objęte bezpośrednim zakresem uprawnień nadzorczych na podstawie dyrektywy 2013/36/UE i rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w celu zapewnienia spełnienia wymogów na zasadzie skonsolidowanej. Należy zatem przewidzieć szczególną procedurę zatwierdzania oraz bezpośrednie uprawnienia nadzorcze w odniesieniu do niektórych finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, aby zapewnić bezpośrednią odpowiedzialność takich spółek holdingowych za zapewnienie spełniania skonsolidowanych wymogów ostrożnościowych bez obejmowania tych spółek dodatkowymi wymogami ostrożnościowymi mającymi zastosowanie na zasadzie indywidualnej.
- (4) Zatwierdzanie niektórych finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej oraz nadzór nad nimi nie powinny uniemożliwiać grupom podejmowania decyzji w sprawie szczególnych zasad wewnętrznych i podziału zadań w ramach grupy, według własnego uznania, tak aby zapewnić spełnianie skonsolidowanych wymogów, a także nie powinny uniemożliwiać podejmowania bezpośrednich działań nadzorczych względem tych instytucji w ramach grupy, które są zaangażowane w zapewnianie spełnienia wymogów ostrożnościowych na zasadzie skonsolidowanej.

- (5) W szczególnych okolicznościach finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, które zostały utworzone w celu posiadania udziałów kapitałowych w przedsiębiorstwach, mogłyby zostać zwolnione z wymogu zatwierdzenia. Chociaż uznaje się, że finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej zwolnione z tego wymogu mogłyby podejmować decyzje w ramach swojej zwykłej działalności, nie powinny one podejmować decyzji dotyczących zarządzania, decyzji operacyjnych ani decyzji finansowych mających wpływ na grupę lub jednostki zależne w grupie będące instytucjami lub instytucjami finansowymi. Oceniając spełnienie tego wymogu, właściwe organy powinny uwzględnić stosowne wymogi prawa spółek, któremu podlegają dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej.

- (6) Organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany powierzono główne obowiązki, jeśli chodzi o nadzór skonsolidowany. Zatem konieczne jest, by organ sprawujący nadzór skonsolidowany był odpowiednio zaangażowany w zatwierdzanie finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej oraz nadzór nad nimi. W przypadku gdy w państwie członkowskim, w którym dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej mają siedzibę, organ sprawujący nadzór skonsolidowany jest różny od właściwego organu, zatwierdzanie powinno zostać przyznane w drodze wspólnej decyzji tych dwóch organów. Europejski Bank Centralny, realizując powierzone mu zadanie sprawowania nadzoru skonsolidowanego nad jednostkami dominującymi instytucji kredytowych zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1024/2013¹, powinien również wykonywać obowiązki związane z zatwierdzaniem finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej oraz z nadzorem nad takimi spółkami.

¹ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

- (7) W sprawozdaniu Komisji z dnia 28 lipca 2016 r. na temat oceny przepisów dotyczących wynagrodzeń na podstawie dyrektywy 2013/36/UE i rozporządzenia (UE) nr 575/2013 (zwane dalej „Sprawozdaniem Komisji z dnia 28 lipca 2016 r.”) ujawniono, że niektóre z zasad przewidzianych w dyrektywie 2013/36/UE, a mianowicie wymogi dotyczące odroczenia wypłaty i wypłaty w instrumentach, są zbyt uciążliwe i niewspółmierne do korzyści osiąganych pod względem ostrożnościowym w przypadku stosowania tych wymogów w odniesieniu do małych instytucji. Stwierdzono także, że koszty związane ze stosowaniem tych wymogów przekraczają korzyści osiągane pod względem ostrożnościowym w przypadku pracowników otrzymujących niskie wynagrodzenie zmienne, gdyż taka wysokość wynagrodzenia zmiennego nie stwarza dla tych pracowników żadnych zachęt do podejmowania nadmiernego ryzyka lub zachęty te są niewielkie. W związku z powyższym, choć wszystkie instytucje powinny być zasadniczo zobowiązane do stosowania wszystkich zasad w odniesieniu do wszystkich swoich pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka tych instytucji, konieczne jest zwolnienie małych instytucji oraz pracowników otrzymujących niskie wynagrodzenie zmienne ze stosowania zasad dotyczących odroczenia wypłaty i wypłaty w instrumentach określonych w dyrektywie 2013/36/UE.
- (8) Konieczne są jasne, spójne i zharmonizowane kryteria identyfikowania tych małych instytucji, jak również niskich poziomów wynagrodzenia zmiennego, tak aby zapewnić zbieżność praktyk nadzorczych oraz wspierać równe warunki prowadzenia działalności przez instytucje i odpowiednią ochronę deponentów, inwestorów i konsumentów w całej Unii. Jednocześnie należy przyznać państwom członkowskim pewną elastyczność, umożliwiającą nałożenie bardziej rygorystycznych wymogów w sytuacji, gdy uznają one to za konieczne.

- (9) Zasada równości wynagrodzeń dla pracowników płci męskiej i żeńskiej za taką samą pracę lub pracę takiej samej wartości jest ustanowiona w art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Instytucje powinny stosować tę zasadę w konsekwentny sposób. W związku z tym powinny one prowadzić politykę wynagrodzeń neutralną pod względem płci.
- (10) Celem wymogów dotyczących wynagrodzeń jest wspieranie należytego i skutecznego zarządzania ryzykiem instytucji poprzez zapewnienie zgodności długoterminowych interesów zarówno instytucji, jak i ich pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka instytucji (zwanym dalej "osobami podejmującymi istotne ryzyko działalności"). Jednocześnie jednostki zależne, które nie są instytucjami, a zatem nie podlegają dyrektywie 2013/36/UE na zasadzie indywidualnej, mogłyby być objęte innymi wymogami dotyczącymi wynagrodzeń zgodnie z odnośnymi sektorowymi aktami prawnymi, które powinny być nadrzędne. W związku z tym zasadniczo wymogi dotyczące wynagrodzeń określone w niniejszej dyrektywie nie powinny mieć zastosowania na zasadzie skonsolidowanej do takich jednostek zależnych. Aby jednak zapobiec ewentualnemu arbitrażowi, wymogi dotyczące wynagrodzeń określone w niniejszej dyrektywie powinny mieć zastosowanie na zasadzie skonsolidowanej do pracowników zatrudnionych w jednostkach zależnych, które świadczą określone usługi, takie jak zarządzania aktywami, zarządzanie portfelem lub wykonywanie zleceń, wskutek których pracownicy tacy są upoważnieni – bez względu na formę takiego upoważnienia – do wykonywania działalności zawodowej, w związku z którą uznawani są za osoby podejmujące istotne ryzyko działalności na poziomie grupy bankowej. Upoważnienia takie powinny obejmować ustalenia dotyczące delegowania lub outsourcingu zawarte między jednostką zależną zatrudniającą pracowników a inną instytucją z tej samej grupy. Państwom członkowskim nie należy uniemożliwiać stosowania określonych w niniejszej dyrektywie wymogów dotyczących wynagrodzeń na zasadzie skonsolidowanej do szerszej grupy jednostek zależnych i ich pracowników.

- (11) Dyrektywa 2013/36/UE zawiera wymóg, by znaczna część każdego wynagrodzenia zmiennego, stanowiąca w każdym przypadku co najmniej 50 %, składała się ze zrównoważonego połączenia akcji lub odpowiadających im tytułów własności, w zależności od struktury prawnej danej instytucji, lub instrumentów związanych z akcjami albo równoważnych instrumentów niepieniężnych, w przypadku instytucji nienotowanej na giełdzie; oraz w miarę możliwości – z alternatywnych instrumentów Tier I lub Tier II, które spełniają określone warunki. Zasada ta ogranicza możliwość korzystania z instrumentów związanych z akcjami do instytucji nienotowanych na giełdzie i wymaga od instytucji notowanych na giełdzie korzystania z akcji. W sprawozdaniu Komisji z dnia 28 lipca 2016 r. stwierdzono, że korzystanie z akcji może prowadzić do znacznych obciążeń administracyjnych i kosztów dla instytucji notowanych na giełdzie. Zarazem równoważne korzyści pod względem ostrożnościowym mogą zostać osiągnięte przez zezwolenie instytucjom notowanym na giełdzie na korzystanie z instrumentów związanych z akcjami, które odwzorowują wartość akcji. Możliwość korzystania z instrumentów związanych z akcjami należy zatem również przyznać instytucjom notowanym na giełdzie.
- (12) Przegląd i ocena nadzorcza powinny uwzględniać wielkość, strukturę i wewnętrzną organizację instytucji oraz charakter, zakres i złożoność ich działalności. W przypadku gdy różne instytucje mają podobne profile ryzyka, na przykład dlatego że realizują podobne modele biznesowe lub mają podobną geograficzną lokalizację ekspozycji lub przynależą do tego samego instytucjonalnego systemu ochrony, właściwe organy powinny być w stanie dostosować metodykę procesu przeglądu i oceny tak, aby wychwycić wspólne cechy instytucji o tym samym profilu ryzyka oraz wspólne ryzyko dotyczące tych instytucji. Takie dostosowywanie nie powinno jednak uniemożliwiać właściwym organom należytego uwzględniania szczególnego ryzyka, na jakie narażone są poszczególne instytucje, ani zmieniać specyficznego dla instytucji charakteru nałożonych środków.

- (13) Wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych nakładany przez właściwe organy stanowi istotny czynnik decydujący o ogólnym poziomie funduszy własnych instytucji i ma znaczenie dla uczestników rynku, gdyż poziom nałożonego wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych ma wpływ na ustalenie wartości progowej na potrzeby ograniczeń wypłat dywidend, premii oraz płatności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I. Należy jasno określić warunki, zgodnie z którymi należy nakładać wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych, tak aby zapewnić spójne stosowanie przepisów we wszystkich państwach członkowskich i właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego.
- (14) Wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych, który ma być nakładany przez właściwe organy powinien być ustanawiany z uwzględnieniem konkretnej sytuacji danej instytucji i powinien być należycie uzasadniony. Wymogi w zakresie dodatkowych funduszy własnych mogą być nakładane w celu eliminowania ryzyka lub elementów ryzyka, które są wyraźnie wyłączone z wymogów w zakresie funduszy własnych ustanowionych w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 lub które nie są wyraźnie objęte tymi wymogami, wyłącznie w zakresie, w jakim uzna się to za konieczne w świetle konkretnej sytuacji danej instytucji. W odnośnej hierarchii wymogów w zakresie funduszy własnych wymogi te powinny znaleźć się ponad odnośnymi minimalnymi wymogami w zakresie funduszy własnych i poniżej wymogu połączonego bufora lub wymogu bufora wskaźnika dźwigni, stosownie do przypadku. Specyficzny dla instytucji charakter wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych powinien zapobiec stosowaniu ich jako narzędzia eliminowania ryzyka makroostrożnościowego lub ryzyka systemowego. Jednak nie powinno to uniemożliwić właściwym organom eliminowania – w tym za pomocą wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych – ryzyka ponoszonego przez indywidualne instytucje na skutek ich działalności, w tym ryzyka odzwierciedlającego wpływ niektórych czynników sytuacji gospodarczej i rynkowej na profil ryzyka indywidualnej instytucji.

- (15) Wymóg dotyczący wskaźnika dźwigni stanowi wymóg równoległy do opartych na ryzyku wymogów w zakresie funduszy własnych. W związku z tym wszelkie wymogi w zakresie dodatkowych funduszy własnych nakładane przez właściwe organy celem uwzględnienia ryzyka nadmiernej dźwigni powinny stanowić uzupełnienie minimalnego wymogu dotyczącego wskaźnika dźwigni, a nie minimalnego opartego na ryzyku wymogu w zakresie funduszy własnych. Ponadto instytucje powinny móc także korzystać z wszelkiego kapitału podstawowego Tier I, który wykorzystują do spełnienia nałożonych na nie wymogów związanych z dźwignią finansową, w celu spełnienia nałożonych na nie opartych na ryzyku wymogów w zakresie funduszy własnych, w tym wymogu połączonego bufora.

- (16) Właściwe organy powinny mieć możliwość informowania instytucji w drodze wytycznych o wszelkich dostosowaniach kwoty kapitału przewyższającej odnośne minimalne wymogi w zakresie funduszy własnych, odnośny wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych i, stosownie do przypadku, wymóg połączonego bufora lub wymóg bufora wskaźnika dźwigni, których utrzymywania właściwe organy oczekują od danej instytucji w celu sprostania przyszłym scenariuszom warunków skrajnych. Ponieważ tego rodzaju wytyczne wyznaczają docelową wysokość kapitału, powinny być uznawane za nadrzędne wobec odnośnych wymogów w zakresie funduszy własnych, odnośnych wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych oraz wymogu połączonego bufora lub wymogu bufora wskaźnika dźwigni, stosownie do przypadku. Nieosiągnięcie takiej wartości docelowej nie powinno skutkować ograniczeniami dotyczącymi wypłat zysków przewidzianymi w dyrektywie 2013/36/UE. Z uwagi na to, że wytyczne dotyczące dodatkowych funduszy własnych odzwierciedlają oczekiwania w zakresie nadzoru, dyrektywa 2013/36/UE ani rozporządzenie (UE) 575/2013 nie powinny wprowadzać wymogu obowiązkowego ujawniania tego rodzaju wytycznych ani zakazywać właściwym organom występowania o ujawnienie tych wytycznych. Jeżeli dana instytucja wielokrotnie nie osiąga docelowej wysokości kapitału, właściwy organ powinien być uprawniony do zastosowania środków nadzorczych oraz, w stosownych przypadkach, nałożenia wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych.

- (17) Przepisy dyrektywy 2013/36/UE dotyczące ryzyka stopy procentowej wynikającego z działalności w ramach portfela bankowego są powiązane z odpowiednimi przepisami określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, w których ustanowiono dłuższy okres na ich wdrożenie przez instytucje. Aby ujednolicić stosowanie przepisów dotyczących ryzyka stopy procentowej wynikającego z działalności w ramach portfela bankowego, przepisy niezbędne do zapewnienia zgodności z odpowiednimi przepisami niniejszej dyrektywy powinny mieć zastosowanie od tego samego dnia co odpowiednie przepisy rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
- (18) Aby zharmonizować obliczanie ryzyka stopy procentowej wynikającego z działalności w ramach portfela bankowego, w przypadkach gdy wewnętrzne systemy instytucji służące do pomiaru tego ryzyka są niewystarczające, Komisji należy powierzyć uprawnienia do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych opracowanych przez Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) (EUNB), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010¹, w odniesieniu do opracowania standardowej metodyki do celów oceny takiego ryzyka. Komisja powinna przyjąć te regulacyjne standardy techniczne w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

- (19) Aby właściwe organy mogły sprawniej wskazywać instytucje, które mogłyby ponieść nadmierne straty w działalności w ramach portfela bankowego w wyniku ewentualnych zmian stóp procentowych, Komisji należy powierzyć uprawnienia do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych opracowanych przez EUBN. Te regulacyjne standardy techniczne powinny określać: sześć scenariuszy wstrząsu stosowanych do celów nadzorczych, które wszystkie instytucje muszą stosować na potrzeby obliczeń zmian wartości ekonomicznej kapitału własnego; wspólne założenia, które instytucje muszą wdrożyć do swoich systemów wewnętrznych na potrzeby obliczania wartości ekonomicznej kapitału własnego oraz w odniesieniu do określenia ewentualnej potrzeby ustanowienia szczególnych kryteriów służących wskazaniu instytucji, w przypadku których mogłoby być uzasadnione zastosowanie środków nadzorczych w wyniku zmniejszenia się dochodu netto z tytułu odsetek na skutek zmian stóp procentowych; a także, co oznacza duże obniżenie. Komisja powinna przyjąć te regulacyjne standardy techniczne w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

- (20) Zwalczenie prania pieniędzy i finansowania terroryzmu ma kluczowe znaczenie dla utrzymania stabilności i integralności systemu finansowego. Ujawnienie udziału instytucji w praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu mogłoby mieć wpływ na jej rentowność oraz na stabilność systemu finansowego. Wraz z organami i podmiotami odpowiedzialnymi za zapewnianie przestrzegania przepisów w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849¹, ważną rolę w stwierdzaniu niedociągnięć i narzucaniu dyscypliny mają do odegrania właściwe organy odpowiedzialne za udzielanie zezwoleń i nadzór ostrożnościowy. W związku z tym, takie właściwe organy powinny konsekwentnie uwzględniać kwestie dotyczące prania pieniędzy i finansowania terroryzmu w swojej odnośnej działalności nadzorczej, w tym w ramach procesów ocen i przeglądów nadzorczych, ocen adekwatności zasad, procedur i mechanizmów instytucji w zakresie zarządzania oraz ocen odpowiedzialności członków organu zarządzającego, a także powinny w odpowiedni sposób informować odpowiednie organy i podmioty odpowiedzialne za zapewnianie przestrzegania przepisów w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz podejmować, stosownie do okoliczności, środki nadzorcze zgodnie z ich uprawnieniami na mocy dyrektywy 2013/36/UE oraz rozporządzenia (UE) 2013/575. Informacji takich należy udzielać na podstawie ustaleń ujawnionych w ramach procesów udzielania zezwoleń, zatwierdzania lub dokonywania przeglądu, za które takie właściwe organy są odpowiedzialne, a także na podstawie informacji otrzymanych od organów i podmiotów odpowiedzialnych za zapewnianie przestrzegania dyrektywy (UE) 2015/849.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

- (21) Jednym z najważniejszych doświadczeń wyniesionych z kryzysu finansowego w Unii była konieczność zapewnienia odpowiednich ram instytucjonalnych i politycznych w celu zapobiegania zakłóceniom równowagi w Unii i ich likwidowania. W świetle ostatnich zmian instytucjonalnych w Unii uzasadnione jest dokonanie całościowego przeglądu ram polityki makroostrożnościowej.
- (22) Dyrektywa 2013/36/UE nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim wdrażania w prawie krajowym środków wykonawczych mających na celu zwiększenie odporności systemu finansowego, takich jak np. limity pokrywania należności zabezpieczeniem, limity Dtl, limity relacji wydatków na obsługę zadłużenia do dochodu i inne instrumenty odnoszące się do standardów kredytowania.
- (23) W celu zapewnienia, by wysokość antycyklicznych buforów kapitałowych odpowiednio odzwierciedlała ryzyko dla sektora bankowego związane z nadmiernym wzrostem akcji kredytowej, instytucje powinny obliczać wielkość swoich specyficznych dla instytucji buforów jako średnią ważoną wskaźników bufora antycyklicznego mających zastosowanie w państwach, w których znajdują się ekspozycje kredytowe instytucji. Każde państwo członkowskie powinno zatem wyznaczyć organ odpowiedzialny za ustalanie wskaźnika bufora antycyklicznego dla ekspozycji znajdujących się w tym państwie członkowskim. Wskaźnik bufora powinien uwzględniać wzrost poziomu akcji kredytowej oraz zmiany wskaźnika kredytów do produktu krajowego brutto (PKB) w tym państwie członkowskim oraz wszelkie inne zmienne istotne z punktu widzenia ryzyka dla stabilności systemu finansowego.

- (24) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość nałożenia na niektóre instytucje kredytowe wymogu utrzymywania – oprócz bufora zabezpieczającego i antycyklicznego bufora kapitałowego – również bufora ryzyka systemowego, w celu uniknięcia i złagodzenia ryzyka makroostrożnościowego lub ryzyka systemowego nieobjętych rozporządzeniem (UE) 575/2013 i dyrektywą 2013/36/UE, tzn. ryzyka zakłócenia w systemie finansowym, które może mieć poważne negatywne skutki dla systemu finansowego i gospodarki realnej w danym państwie członkowskim. Wskaźnik bufora ryzyka systemowego powinien mieć zastosowanie do wszystkich ekspozycji lub do podzbioru ekspozycji oraz wszystkich instytucji lub do co najmniej jednego podzbioru tych instytucji, w przypadku gdy instytucje wykazują podobne profile ryzyka w swojej działalności biznesowej.

- (25) Należy usprawnić mechanizm koordynacji między organami, zapewnić jasny podział obowiązków, ułatwić uruchamianie narzędzi polityki makroostrożnościowej oraz rozbudować zestaw narzędzi polityki makroostrożnościowej w celu zapewnienia, by organy były w stanie przeciwdziałać ryzyku systemowemu odpowiednio wcześniej i skutecznie. Oczekuje się, że Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) ustanowiona rozporządzeniem (UE) nr 1092/2010 Parlamentu Europejskiego i Rady¹ będzie odgrywać kluczową rolę w koordynacji środków makroostrożnościowych, a także w przekazywaniu informacji na temat środków makroostrożnościowych planowanych w państwach członkowskich, zwłaszcza poprzez publikowanie informacji na temat przyjętych środków makroostrożnościowych na swojej stronie internetowej i poprzez wymianę informacji między organami na podstawie powiadomień o planowanych środkach makroostrożnościowych. Aby zapewnić podejmowanie przez państwa członkowskie stosownych działań politycznych oczekuje się, że ERRS będzie monitorować, czy polityki makroostrożnościowe państw członkowskich są wystarczające i spójne, w tym poprzez monitorowanie, czy narzędzia są stosowane w sposób spójny i czy się nie powielają.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1).

- (26) Odpowiednie właściwe lub wyznaczone organy powinny dążyć do unikania stosowania środków makroostrożnościowych ustanowionych w dyrektywie 2013/36/UE i rozporządzeniu (UE) 575/2013 w sposób powielający się lub niespójny. W szczególności odpowiednie właściwe lub wyznaczone organy powinny należycie przeanalizować, czy środki podejmowane na podstawie art. 133 dyrektywy 2013/36/UE powielają się lub są niespójne z innymi istniejącymi lub planowanymi środkami przewidzianymi w art. 124, 164 lub 458 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
- (27) Właściwe lub wyznaczone organy powinny być w stanie określić poziom lub poziomy stosowania bufora innych instytucji o znaczeniu systemowym, na podstawie charakteru i dystrybucji ryzyka wpisanego w strukturę danej grupy. W niektórych okolicznościach celowe może okazać się, aby właściwy lub wyznaczony organ wprowadził wymóg bufora innych instytucji o znaczeniu systemowym wyłącznie na poziomie niższym niż najwyższy poziom konsolidacji.

- (28) Zgodnie z metodyką oceny globalnych banków o znaczeniu systemowym opublikowaną przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego (BCBS) należności i zobowiązania transgraniczne danej instytucji są wskaźnikami jej globalnego znaczenia systemowego oraz wpływu, jaki jej upadłość może wyrzucić na globalny system finansowy. Wskaźniki te odzwierciedlają konkretne obawy dotyczące np. tego, że trudniej jest koordynować restrukturyzację i uporządkowaną likwidację instytucji prowadzących istotną działalność transgraniczną. Postępy poczynione w pracach nad wspólnym podejściem do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wynikające ze wzmocnienia jednolitego zbioru przepisów oraz ustanowienia jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w znacznej mierze zwiększyły zdolność do przeprowadzania uporządkowanej restrukturyzacji i likwidacji grup transgranicznych w ramach unii bankowej. W związku z tym i bez uszczerbku dla zdolności właściwych organów lub wyznaczonych organów do kierowania się osądem nadzorczym, należy obliczyć alternatywny wynik odzwierciedlający te postępy, a właściwe organy lub wyznaczone organy powinny go uwzględniać, dokonując oceny znaczenia systemowego instytucji kredytowych, bez wpływania na dane przekazywane komitetowi bazylejskiemu do celów określenia międzynarodowych denominatorów. EUNB powinien opracować projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu ustalenia dodatkowej metody określania globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, tak aby umożliwić uwzględnienie w kontekście jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji specyfiki zintegrowanych europejskich ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Tę metodykę należy stosować wyłącznie do celów kalibracji bufora globalnych instytucji o znaczeniu systemowym. Komisja powinna przyjąć te regulacyjne standardy techniczne w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

- (29) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie wzmocnienie i dopracowanie już istniejących unijnych aktów prawnych zapewniających jednolite wymogi ostrożnościowe mające zastosowanie do instytucji w całej Unii, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (30) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających¹ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji co najmniej jednego dokumentu wyjaśniającego związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (31) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2013/36/UE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

¹ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

Artykuł 1
Zmiany dyrektywy 2013/36/UE

W dyrektywie 2013/36/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 ust. 5 i 6 otrzymuje brzmienie:

„5. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

- 1) warunków dopuszczenia firm inwestycyjnych do działalności, w zakresie, w jakim działalność ta uregulowana jest dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE*;
- 2) banków centralnych;
- 3) instytucji świadczących żyro pocztowe;
- 4) w Danii: »Eksport Kredit Fonden«, »Eksport Kredit Fonden A/S«, »Danmarks Skibskredit A/S« oraz »KommuneKredit«;

- 5) w Niemczech: »Kreditanstalt für Wiederaufbau«, »Landwirtschaftliche Rentenbank«, »Bremer Aufbau-Bank GmbH«, »Hamburgische Investitions- und Förderbank«, »Investitionsbank Berlin«, »Investitionsbank des Landes Brandenburg«, »Investitionsbank Schleswig-Holstein«, »Investitions- und Förderbank Niedersachsen – NBank«, »Investitions- und Strukturbank Rheinland-Pfalz«, »Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank«, »LfA Förderbank Bayern«, »NRW.BANK«, »Saarländische Investitionskreditbank AG«, »Sächsische Aufbaubank – Förderbank«, »Thüringer Aufbaubank«, przedsiębiorstw uznanych na podstawie »Wohnungsgemeinnützigkeitsetz« za organy realizujące politykę mieszkaniową państwa, których główną działalnością nie są operacje bankowe, oraz przedsiębiorstw uznanych w tej ustawie za niekomercyjne przedsiębiorstwa mieszkaniowe;
- 6) w Estonii: »hoiu-laenuühistud« jako przedsiębiorstwa spółdzielcze, które są uznane w ramach »hoiu-laenuühistu seadus«;
- 7) w Irlandii: »the Strategic Banking Corporation of Ireland«, »credit unions« i »friendly societies«;
- 8) w Grecji: »Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων« (Tamio Parakatathikon kai Danion);
- 9) w Hiszpanii: »Instituto de Crédito Oficial«;

- 10) we Francji: »Caisse des dépôts et consignations«;
- 11) w Chorwacji: »kreditne unije« oraz »Hrvatska banka za obnovu i razvitak«;
- 12) we Włoszech: »Cassa depositi e prestiti«;
- 13) na Łotwie: »krājaizdevu sabiedrības«, przedsiębiorstw uznanych w ramach »krājaizdevu sabiedrību likums« za przedsiębiorstwa spółdzielcze świadczące usługi finansowe wyłącznie na rzecz swoich członków;
- 14) na Litwie: »kredito unijos« innych niż »centrinės kredito unijos«;
- 15) na Węgrzech: »MFB Magyar Fejlesztési Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaság« oraz »Magyar Export-Import Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaság«;
- 16) na Malcie: »The Malta Development Bank«;
- 17) w Niderlandach: »Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden NV«, »NV Noordelijke Ontwikkelingsmaatschappij«, »NV Limburgs Instituut voor Ontwikkeling en Financiering«, »Ontwikkelingsmaatschappij Oost-Nederland NV« oraz »kredietunies«;

- 18) w Austrii: przedsiębiorstw uznanych za towarzystwa mieszkaniowe działające w interesie publicznym oraz »Österreichische Kontrollbank AG«;
- 19) w Polsce: Spółdzielczych Kas Oszczędnościowo-Kredytowych oraz Banku Gospodarstwa Krajowego;
- 20) w Portugalii: »Caixas Económicas« istniejących w dniu 1 stycznia 1986 r., z wyjątkiem tych, które zostały założone jako spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, i z wyjątkiem »Caixa Económica Montepio Geral«;
- 21) w Słowenii: »SID – Slovenska izvozna in razvojna banka, d.d. Ljubljana«;
- 22) w Finlandii: »Teollisen yhteistyön rahasto Oy/Fonden för industriellt samarbete AB« oraz »Finnvera Oyj/Finnvera Abp«;
- 23) w Szwecji: »Svenska Skeppshypotekskassan«;
- 24) w Zjednoczonym Królestwie: »National Savings and Investments (NS&I)«, »CDC Group plc«, »Agricultural Mortgage Corporation Ltd«, »Crown Agents for overseas governments and administrations«, »credit unions« oraz »municipal banks«.

6. Do celów art. 34 i tytułu VII rozdział 3 podmioty, o których mowa w ust. 5 pkt 1) i pkt 3)–24) niniejszego artykułu, uznaje się za instytucje finansowe.

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).”;

2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się następujące punkty:

„60) »organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji« oznacza organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zdefiniowany w art. 2 ust. 1 pkt 18) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE*;

61) »globalna instytucja o znaczeniu systemowym« oznacza globalną instytucję o znaczeniu systemowym zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 133) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

62) »globalna instytucja o znaczeniu systemowym spoza UE« oznacza globalną instytucję o znaczeniu systemowym spoza UE zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 134) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

- 63) »grupa« oznacza grupę zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 138) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 64) »grupa z państwa trzeciego« oznacza grupę, w przypadku której jednostka dominująca ma siedzibę w państwie trzecim;”;
- 65) »polityka wynagrodzeń neutralna pod względem płci« oznacza politykę wynagrodzeń opartą na zasadzie równości wynagrodzeń dla pracowników i pracownic za tę samą pracę lub pracę o tej samej wartości.

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W celu zapewnienia by wymogi lub uprawnienia nadzorcze ustanowione w niniejszej dyrektywie lub w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 były stosowane na zasadzie skonsolidowanej lub subskonsolidowanej zgodnie z niniejszą dyrektywą i tym rozporządzeniem, terminy «instytucja», «dominująca instytucja z państwa członkowskiego», «unijna instytucja dominująca» i «jednostka dominująca» obejmują także:

- a) finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, którym przyznano zatwierdzenie zgodnie z art. 21a niniejszej dyrektywy;
- b) wyznaczone instytucje kontrolowane przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową, unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, dominującą finansową spółkę holdingową z państwa członkowskiego lub dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, w przypadku gdy odnośna dominująca spółka nie podlega zatwierdzaniu zgodnie z art. 21a ust. 4 niniejszej dyrektywy; oraz
- c) finansowe spółki holdingowe, finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej lub instytucje wyznaczone zgodnie z art. 21a ust. 6 lit. d) niniejszej dyrektywy.”;

3) art. 4 ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Państwa członkowskie zapewniają, by – w przypadku gdy organy inne niż właściwe organy dysponują uprawnieniami w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – te inne organy ściśle współpracowały i konsultowały się z właściwymi organami w odniesieniu do przygotowania planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz we wszystkich innych sytuacjach, w których taka współpraca i konsultacja są wymagane na podstawie niniejszej dyrektywy, dyrektywy 2014/59/UE lub rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”;

4) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) informacji, które należy przekazać właściwym organom we wniosku o udzielenie instytucji kredytowej zezwolenia, w tym programu działalności, struktury organizacyjnej i zasad zarządzania przewidzianych w art. 10;

b) wymogów mających zastosowanie do akcjonariuszy i udziałowców posiadających znaczne pakiety akcji lub, w przypadku gdy nie istnieją znaczne pakiety akcji, do 20 największych akcjonariuszy lub udziałowców, zgodnie z art. 14; oraz”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. EUNB wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, skierowane do właściwych organów w celu szczegółowego określenia wspólnej metodyki oceny do celów udzielania zezwoleń zgodnie z niniejszą dyrektywą.”;

5) w art. 9 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i EUNB o krajowych przepisach, które wyraźnie zezwalają przedsiębiorstwom innym niż instytucje kredytowe na działalność polegającą na przyjmowaniu od ludności depozytów i innych środków finansowych podlegających zwrotowi.

4. Na podstawie niniejszego artykułu państwa członkowskie nie mogą zwalniać instytucji kredytowych ze stosowania niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”;

6) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

Program działalności, struktura organizacyjna oraz zasady zarządzania

1. Państwa członkowskie wymagają, aby do wniosków o udzielenie zezwolenia dołączane były program działalności, który określa planowane rodzaje działalności, oraz struktura organizacyjna instytucji kredytowej, w tym wskazanie jednostek dominujących, finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej w ramach grupy. Państwa członkowskie wymagają również, aby do wniosków o udzielenie zezwolenia dołączany był opis zasad, procedur i mechanizmów, o których mowa w art. 74 ust. 1.
2. Właściwe organy odmawiają udzielenia zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez instytucję kredytową, o ile nie są przekonane co do tego, że zasady, procedury i mechanizmy, o których mowa w art. 74 ust. 1, umożliwiają należyte i skuteczne zarządzanie ryzykiem przez tę instytucję.”;

7) art. 14 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy odmawiają udzielenia zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez instytucję kredytową, jeśli, mając na uwadze potrzebę zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania instytucją kredytową, nie są przekonane co do odpowiedniości akcjonariuszy lub udziałowców zgodnie z kryteriami określonymi w art. 23 ust. 1. Stosuje się art. 23 ust. 2 i 3 oraz art. 24.”;

8) art. 18 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) nie spełnia już wymogów ostrożnościowych określonych w częściach trzeciej, czwartej lub szóstej – z wyjątkiem wymogów ustanowionych w art. 92a i 92b – rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub nałożonych zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a) lub art. 105 niniejszej dyrektywy lub nie gwarantuje już zdolności wywiązywania się ze zobowiązań wobec swoich wierzycieli, a w szczególności nie zapewnia już bezpieczeństwa aktywom powierzonym jej przez deponentów;”;

9) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 21a

Zatwierdzanie finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej

1. Dominujące finansowe spółki holdingowe z państwa członkowskiego, dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijne dominujące finansowe spółki holdingowe i unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej występują o zatwierdzenie zgodnie z niniejszym artykułem. Inne finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej występują o zatwierdzenie zgodnie z niniejszym artykułem w przypadku gdy są zobowiązane do zastosowania się do przepisów niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 575/2013 na zasadzie subskonsolidowanej.
2. Do celów ust. 1 finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, o których mowa w tym ustępie, udostępniają organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany i, jeżeli jest to różny organ, właściwemu organowi w państwie członkowskim, w którym spółki te mają siedzibę informacje na temat:
 - a) struktury organizacyjnej grupy, której częścią jest dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z jasnym wskazaniem swoich jednostek zależnych i w stosownym przypadku jednostek dominujących, oraz lokalizacji i rodzaju działalności prowadzonej przez każdy z podmiotów w ramach grupy;

- b) nominacji co najmniej dwóch osób faktycznie kierujących daną finansową spółką holdingową lub daną finansową spółką holdingową o działalności mieszanej i zgodności z wymogami określonymi w art. 121 o kwalifikacjach dyrektorów;
- c) zgodności z kryteriami określonymi w art. 14 dotyczącym akcjonariuszy i udziałowców, w przypadku gdy jednostką zależną danej finansowej spółki holdingowej lub danej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej jest instytucja kredytowa;
- d) wewnętrznej struktury organizacyjnej i dystrybucji zadań w ramach grupy;
- e) wszelkie inne informacje, które mogą być niezbędne do przeprowadzenia ocen, o których mowa w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu.

W przypadku gdy zatwierdzenie finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej odbywa się równocześnie z oceną, o której mowa w art. 22, właściwy organ do celów tego artykułu koordynuje, w stosownym przypadku, działania z organem sprawującym nadzór skonsolidowany i, jeżeli jest to różny organ, z właściwym organem w państwie członkowskim, w którym mają siedzibę dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej. W takim przypadku okres oceny, o którym mowa w art. 22 ust. 3 akapit drugi, zostaje zawieszony na okres dłuższy niż 20 dni roboczych, aż do zakończenia procedury określonej w tym artykule.

3. Zatwierdzenia finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej można dokonać na podstawie niniejszego artykułu wyłącznie wtedy, gdy spełnione zostaną wszystkie poniższe warunki:
- a) wewnętrzne zasady i dystrybucja zadań w ramach grupy są adekwatne w celu spełniania wymogów nałożonych niniejszą dyrektywą i rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 na zasadzie skonsolidowanej lub subskonsolidowanej oraz w szczególności, skutecznie przyczyniają się do:
 - (i) koordynowania wszystkich jednostek zależnych danej finansowej spółki holdingowej lub danej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, w tym, w razie potrzeby, w drodze odpowiedniej dystrybucji zadań wśród instytucji będących jednostkami zależnymi;
 - (ii) zapobiegania konfliktom wewnątrzgrupowym lub rozwiązywania ich; oraz
 - (iii) wdrażania ogólnogrupowych polityk określonych przez dominującą finansową spółkę holdingową lub dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w całej grupie;

- b) struktura organizacyjna grupy, której częścią jest dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, nie utrudnia ani w żaden sposób nie uniemożliwia skutecznego nadzoru nad instytucjami będącymi jednostkami zależnymi lub instytucjami dominującymi w odniesieniu do indywidualnych, skonsolidowanych lub w stosownych przypadkach subskonsolidowanych wymogów, którym one podlegają.
W ocenie tego kryterium uwzględnia się w szczególności:
 - (i) pozycję danej finansowej spółki holdingowej lub danej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w grupie wielopoziomowej;
 - (ii) strukturę akcjonariuszy; oraz
 - (iii) rolę danej finansowej spółki holdingowej lub danej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w tej grupie;
 - c) zostały spełnione kryteria określone w art. 14 i wymogi ustanowione w art. 121.
4. Zatwierdzenie finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej na podstawie niniejszego artykułu nie jest wymagane, gdy spełnione zostały wszystkie poniższe warunki:
- a) główną działalnością finansowej spółki holdingowej jest nabywanie pakietów akcji w jednostkach zależnych lub gdy główną działalnością finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej względem instytucji lub instytucji finansowych jest nabywanie pakietów akcji w jednostkach zależnych;

- b) dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej nie zostały wyznaczone jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w żadnej z grup restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej grupy zgodnie ze strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonej przez odpowiedni organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie dyrektywy 2014/59/UE;
- c) instytucja kredytowa będąca jednostką zależną została wyznaczona jako podmiot odpowiedzialny za zapewnienie spełniania przez daną grupę wymogów ostrożnościowych na zasadzie skonsolidowanej, udostępniono jej wszystkie niezbędne środki i upoważniono ją prawnie do skutecznego wywiązania się z tych obowiązków;
- d) dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej nie uczestniczą w podejmowaniu decyzji dotyczących zarządzania, decyzji operacyjnych ani decyzji finansowych mających wpływ na grupę lub jej jednostki zależne będące instytucjami lub instytucjami finansowymi;
- e) nic nie utrudnia skutecznego nadzoru nad grupą na zasadzie skonsolidowanej.

Finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej zwolnione z wymogu zatwierdzenia zgodnie z niniejszym ustępem nie są wyłączone z zakresu konsolidacji określonego w niniejszej dyrektywie i rozporządzeniu (UE) nr 575/2013.

5. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany na bieżąco monitoruje spełnianie warunków, o których mowa w ust. 3, lub w stosownym przypadku w ust. 4. Finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej udostępniają organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany informacje wymagane do bieżącego monitorowania struktury organizacyjnej grupy oraz spełniania warunków, o których mowa w ust. 3, lub w stosownym przypadku w ust. 4. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany przekazuje te informacje właściwemu organowi w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej.
6. W przypadku gdy organ sprawujący nadzór skonsolidowany stwierdził, że warunki określone w ust. 3 nie są lub przestały być spełniane, dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej zostają objęte odpowiednimi środkami nadzorczymi w celu zapewnienia lub przywrócenia, stosownie do przypadku, ciągłości i integralności nadzoru skonsolidowanego i zapewnienia zgodności z wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie i w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 na zasadzie skonsolidowanej. W przypadku finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej środki nadzorcze uwzględniają w szczególności skutki dla konglomeratów finansowych.

Środki nadzorcze, o których mowa w akapicie pierwszym, mogą obejmować:

- a) zawieszenie prawa wykonywania głosu z akcji lub udziałów instytucji będących jednostkami zależnymi, posiadanych przez finansową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej;
- b) wydawanie nakazów sądowych lub sankcji wobec finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej lub członków organu zarządzającego i kadry kierowniczej, z zastrzeżeniem art. 65–72;
- c) udzielanie instrukcji lub wskazówek finansowej spółce holdingowej lub finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej co do przekazywania swoim akcjonariuszom udziałów kapitałowych w instytucjach będących jednostkami zależnymi;
- d) wyznaczenie na czas określony innej finansowej spółki holdingowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej lub instytucji w ramach grupy jako podmiotu odpowiedzialnego za zapewnienie spełniania wymogów ustanowionych w niniejszej dyrektywie i w rozporządzenia (UE) nr 575/2013 na zasadzie skonsolidowanej;
- e) ograniczenie lub zakazanie wypłat zysków lub odsetek akcjonariuszom;
- f) nałożenie na finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej wymogu zbycia lub zmniejszenia pakietów akcji w instytucjach lub innych podmiotach sektora finansowego;

- g) nałożenie na finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej wymogu przedłożenia planu dotyczącego niezwłocznego przywrócenia zgodności z wymogami.
7. W przypadku gdy organ sprawujący nadzór skonsolidowany stwierdził, że warunki określone w ust. 4 przestały być spełniane, dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej występują o zatwierdzenie zgodnie z niniejszym artykułem.
8. W celu podejmowania decyzji w sprawie zatwierdzenia i zwolnienia z wymogu zatwierdzenia, o których mowa, odpowiednio, w ust. 3 i 4, oraz w sprawie środków nadzorczych, o których mowa w ust. 6 i 7, w przypadku gdy organ sprawujący nadzór skonsolidowany jest różny od właściwego organu w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, te dwa organy współpracują ze sobą, prowadząc pełne konsultacje. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany przygotowuje ocenę dotyczącą kwestii, o których mowa w ust. 3, 4, 6 i 7, stosownie do przypadku, i przekazuje tę ocenę właściwemu organowi w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej. Te dwa organy dołożą wszelkich starań, aby wypracować wspólną decyzję w terminie dwóch miesięcy od otrzymania tej oceny.

Wspólna decyzja jest należycie udokumentowana i zawiera uzasadnienie.

Organ sprawujący nadzór skonsolidowany przekazuje tę wspólną decyzję danej finansowej spółce holdingowej lub danej finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej.

W razie sporu organ sprawujący nadzór skonsolidowany lub właściwy organ w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, nie podejmują decyzji i kierują sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca od otrzymania stosownego wniosku. Właściwe organy przyjmują wspólną decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Sprawy nie kieruje się do EUNB po upływie dwumiesięcznego okresu lub po wypracowaniu wspólnej decyzji.

9. W przypadku finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej – jeżeli organ sprawujący nadzór skonsolidowany lub właściwy organ w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, jest różny od koordynatora określonego zgodnie z art. 10 dyrektywy 2002/87/WE, do celów podejmowania decyzji lub wspólnych decyzji, o których mowa w ust. 3, 4, 6 i 7 niniejszego artykułu, stosownie do przypadku, wymagana jest zgoda koordynatora. W przypadku gdy wymagana jest zgoda koordynatora, spór zostaje przekazany do odpowiedniego Europejskiego Urzędu Nadzoru – EUNB lub Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (EIOPA), ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010*, który podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca od otrzymania stosownego wniosku. Wszelkie decyzje podjęte na podstawie niniejszego ustępu pozostają bez uszczerbku dla zobowiązań wynikających z dyrektyw 2002/87/WE lub 2009/138/WE.

10. W przypadku odmowy zatwierdzenia danej finansowej spółki holdingowej lub danej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej na podstawie niniejszego artykułu, organ sprawujący nadzór skonsolidowany powiadamia wnioskodawcę o decyzji i o jej powodach w terminie czterech miesięcy od daty otrzymania wniosku lub, jeśli wniosek jest niekompletny, w terminie czterech miesięcy od dnia otrzymania pełnych informacji wymaganych do podjęcia decyzji.

W każdym przypadku decyzję o zatwierdzeniu lub o odmowie zatwierdzenia podejmuje się w terminie sześciu miesięcy od daty otrzymania wniosku. Do odmowy załącza się w razie konieczności jeden ze środków, o których mowa w ust. 6.

Artykuł 21b

Pośrednia unijna jednostka dominująca

1. Jeżeli co najmniej dwie instytucje z siedzibą w Unii wchodzi w skład tej samej grupy z państwa trzeciego, muszą one posiadać jedną pośrednią unijną jednostkę dominującą z siedzibą w Unii.
2. Właściwe organy mogą zezwolić instytucjom, o których mowa w ust. 1, na posiadanie dwóch pośrednich unijnych jednostek dominujących, jeżeli stwierdzą, że ustanowienie jednej pośredniej unijnej jednostki dominującej:
 - (i) byłoby niezgodne z obowiązkowym wymogiem rozdzielenia działalności narzuconym przez przepisy lub organy nadzorcze państwa trzeciego, w którym znajduje się siedziba zarządu jednostki dominującej grupy z państwa trzeciego na najwyższym poziomie konsolidacji; lub

- (ii) zmniejszałoby możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w porównaniu z dwiema pośrednimi unijnymi jednostkami dominującymi, zgodnie z oceną przeprowadzoną przez właściwy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pośredniej unijnej jednostki dominującej.
3. Pośrednia unijna jednostka dominująca jest instytucją kredytową posiadającą zezwolenie wydane zgodnie z art. 8 lub finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, której przyznano zatwierdzenie zgodnie z art. 21a.
- W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu, w przypadku gdy żadna z instytucji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie jest instytucją kredytową lub gdy druga pośrednia unijna jednostka dominująca musi zostać ustanowiona w związku z działalnością inwestycyjną celem spełnienia obowiązkowego wymogu, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, pośrednia unijna jednostka dominująca lub druga pośrednia unijna jednostka dominująca mogą być firmą inwestycyjną posiadającą zezwolenie udzielone zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2014/65/UE, która to firma podlega dyrektywie 2014/59/UE.
4. Przepisy ust. 1, 2 i 3 nie mają zastosowania w przypadku, gdy całkowita wartość aktywów w Unii grupy z państwa trzeciego wynosi mniej niż 40 mld EUR.

5. Do celów niniejszego artykułu całkowita wartość aktywów w Unii grupy z państwa trzeciego stanowi sumę:
- a) całkowita wartość aktywów każdej instytucji w Unii należącej do grupy z państwa trzeciego, która to kwota wynika z jej skonsolidowanego bilansu lub z ich poszczególnych bilansów, w przypadku gdy bilans instytucji nie jest skonsolidowany; oraz
 - b) całkowita wartość aktywów każdego oddziału grupy z państwa trzeciego posiadającego zezwolenie na prowadzenie działalności w Unii zgodnie z niniejszą dyrektywą, dyrektywą 2014/65/UE lub rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014**.
6. Właściwe organy przekazują EUNB następujące informacje odnoszące się do każdej grupy z państwa trzeciego działającej na obszarze objętym ich jurysdykcją:
- a) nazwy i całkowitą wartość aktywów nadzorowanych instytucji należących do grupy z państwa trzeciego;
 - b) nazwy i całkowitą wartość aktywów odpowiadających oddziałom, które uzyskały zezwolenie w tym państwie członkowskim zgodnie z niniejszą dyrektywą, dyrektywą 2014/65/UE lub rozporządzeniem (UE) nr 600/2014, oraz rodzaje działalności, na prowadzenie których instytucje te mają zezwolenie;

- c) nazwę i rodzaj, o którym mowa w ust. 3, każdej pośredniej unijnej jednostki dominującej ustanowionej w danym państwie członkowskim oraz nazwę grupy z państwa trzeciego, do której jednostka ta należy.
7. EUNB publikuje na swojej stronie internetowej wykaz wszystkich grup z państwa trzeciego działających w Unii oraz ich pośredniej unijnej jednostki dominującej lub pośrednich unijnych jednostek dominujących, w stosownym przypadku.

Właściwe organy zapewniają, by każda instytucja podlegająca ich jurysdykcji, która wchodzi w skład grupy z państwa trzeciego, spełniała jeden z następujących warunków:

- a) posiadała pośrednią unijną jednostkę dominującą;
- b) była pośrednią unijną jednostką dominującą;
- c) była jedyną instytucją danej grupy z państwa trzeciego znajdującą się w Unii;
lub
- d) wchodziła w skład grupy z państwa trzeciego, której łączna wartość aktywów w Unii są mniejsze niż 40 mld EUR.

8. W drodze odstępstwa od ust. 1 grupy z państw trzecich działające za pośrednictwem więcej niż jednej instytucji w Unii, których łączna wartość aktywów wynosi co najmniej 40 mld EUR w dniu ...[data wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej], posiadają pośrednią unijną jednostkę dominującą lub, jeżeli zastosowanie ma ust. 2, dwie pośrednie unijne jednostki dominujące do dnia ... [trzy lata po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej].
9. Do dnia ... [sześć lat od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej] Komisja, po konsultacji z EUNB, dokonuje przeglądu wymogów nałożonych na instytucje na podstawie niniejszego artykułu i przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W sprawozdaniu tym uwzględnia się przynajmniej następujące elementy:
- a) czy wymogi ustanowione w niniejszym artykule są możliwe do spełnienia, konieczne i proporcjonalne oraz czy inne środki byłyby właściwsze;
 - b) czy wymogi nałożone na instytucje w niniejszym artykule powinny zostać zmienione, by odzwierciedlić najlepsze praktyki międzynarodowe.

10. Do dnia ... [dwa lata od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] EUNB przedłoży Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji sprawozdanie na temat traktowania oddziałów z państw trzecich zgodnie z przepisami prawa krajowego państw członkowskich. W sprawozdaniu tym uwzględnia się przynajmniej następujące elementy:
- a) czy i do jakiego stopnia praktyki nadzorcze przewidziane w prawie krajowym w odniesieniu do oddziałów z państw trzecich różnią się między państwami członkowskimi;
 - b) czy różne traktowanie oddziałów z państw trzecich na podstawie prawa krajowego może prowadzić do arbitrażu regulacyjnego;
 - c) czy konieczna i właściwa byłaby dalsza harmonizacja krajowych systemów dotyczących oddziałów z państw trzecich, zwłaszcza w odniesieniu do istotnych oddziałów z państw trzecich.

W stosownym przypadku Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy oparty na zaleceniach EUNB.

-
- * Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).
- ** Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84).”;

10) art. 23 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) reputacja, wiedza, umiejętności i doświadczenie, zgodnie z art. 91 ust. 1, wszelkich członków organu zarządzającego, którzy będą kierować działalnością instytucji kredytowej w wyniku planowanego nabycia;”;

11) w art. 47 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Państwo członkowskie nakłada na oddziały instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w państwie trzecim wymóg składania właściwym organom co najmniej raz w roku sprawozdań zawierających następujące informacje na temat:

- a) całkowitych aktywów odpowiadających działalności oddziału, który uzyskał zezwolenie w tym państwie członkowskim;
- b) płynnych aktywów, które dany oddział ma do dyspozycji, w szczególności dostępności płynnych aktywów w walutach państw członkowskich;
- c) funduszy własnych, które dany oddział ma do dyspozycji;
- d) rozwiązań w zakresie ochrony depozytów będących do dyspozycji deponentów w danym oddziale;
- e) stosowanych przez oddziały rozwiązań w zakresie zarządzania ryzykiem;

- f) zasad zarządzania, w tym osób pełniących najważniejsze funkcje w działalności danego oddziału;
 - g) planu naprawczego obejmującego dany oddział; oraz
 - h) wszelkie inne informacje, które właściwy organ uzna niezbędne, by umożliwić kompleksowe monitorowanie działalności oddziału.”;
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy powiadamiają EUNB o:

- a) wszystkich zezwoleniach dla oddziałów udzielonych instytucjom kredytowym mającym siedzibę zarządu w państwie trzecim oraz o wszelkich zmianach dotyczących tych zezwoleń;
- b) całkowitych aktywach i zobowiązaniach oddziałów posiadających zezwolenie i będących oddziałami instytucji kredytowych mających siedzibę w państwie trzecim, zgodnie z ich okresowymi zgłoszeniami;
- c) nazwie grupy z państwa trzeciego, do której należy oddział posiadający zezwolenie.

EUNB publikuje na swojej stronie internetowej wykaz wszystkich oddziałów z państw trzecich posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności w Unii, ze wskazaniem państwa członkowskiego, w którym posiadają one zezwolenie na prowadzenie działalności.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Właściwe organy nadzorujące oddziały instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w państwie trzecim oraz właściwe organy instytucji, które są częścią tej samej grupy z państwa trzeciego, blisko współpracują, dążąc do zapewnienia, by cała działalność tej grupy z państwa trzeciego w Unii podlegały kompleksowemu nadzorowi w celu zapobiegania obchodzeniu wymogów mających zastosowanie do grup z państw trzecich na podstawie niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w celu zapobiegania wszelkiemu szkodliwemu wpływowi na stabilność finansową Unii.

EUNB ułatwia współpracę właściwych organów do celów akapitu pierwszego niniejszego ustępu, w tym podczas weryfikowania, czy przestrzega się progu, o którym mowa w art. 21b ust. 4.”;

12) w art. 56 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie podmiotów zobowiązanych wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 1) i 2) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849* w związku z zapewnieniem zgodności z tą dyrektywą oraz jednostkami analityki finansowej;

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).”;

b) dodaje się literę w brzmieniu:

„h) właściwymi organami lub organami odpowiedzialnymi za stosowanie przepisów dotyczących strukturalnego rozdzielenia w ramach grupy bankowej.”;

13) w art. 57 ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Niezależnie od art. 53, 54 i 55 państwa członkowskie zapewniają, by mogła odbywać się wymiana informacji między właściwymi organami a organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie.”;

14) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 58a

Przekazywanie informacji organom międzynarodowym

1. Niezależnie od art. 53 ust. 1 i art. 54 właściwe organy mogą, z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu, przekazywać lub udostępniać niektóre informacje:
 - a) Międzynarodowemu Funduszowi Walutowemu i Bankowi Światowemu do celów ocen na potrzeby programu oceny sektora finansowego;
 - b) Bankowi Rozrachunków Międzynarodowych na potrzeby ilościowych badań skutków;
 - c) Radzie Stabilności Finansowej na potrzeby jej funkcji nadzorczej.
2. Właściwe organy mogą przekazywać informacje poufne na wyraźny wniosek odpowiedniego organu, jedynie w przypadku gdy są spełnione co najmniej następujące warunki:
 - a) wniosek jest należycie uzasadniony w świetle konkretnych zadań wykonywanych przez organ występujący z wnioskiem zgodnie z jego ustawowym mandatem;
 - b) wniosek jest wystarczająco precyzyjny w odniesieniu do charakteru, zakresu i formy wymaganych informacji oraz w odniesieniu do sposobu ich ujawnienia lub przekazania;

- c) wymagane informacje są bezwzględnie konieczne do realizacji konkretnych zadań wykonywanych przez organ występujący z wnioskiem i nie wychodzą poza ustawowe zadania powierzone temu organowi;
 - d) informacje są przekazywane lub ujawniane wyłącznie osobom bezpośrednio zaangażowanym w realizację konkretnego zadania;
 - e) osoby posiadające dostęp do informacji podlegają wymogom dochowania tajemnicy zawodowej lub służbowej co najmniej równoważnym wymogom, o których mowa w art. 53 ust. 1.
3. W przypadku gdy z wnioskiem występuje jeden z podmiotów, o których mowa w ust. 1, właściwe organy mogą przekazać wyłącznie informacje zbiorcze lub zanonimizowane, a inne informacje mogą udostępnić jedynie w lokalu danego właściwego organu.
4. W zakresie, w jakim ujawnienie informacji wiąże się z koniecznością przetwarzania danych osobowych, przetwarzanie danych osobowych przez podmiot, który wystąpił z wnioskiem, prowadzone jest zgodnie z wymogami ustanowionymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679*.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).”;

15) w art. 63 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie stanowią, że właściwe organy mogą wymagać zastąpienia osoby, o której mowa w akapicie pierwszym, w przypadku gdy osoba ta narusza swoje obowiązki, o których mowa w akapicie pierwszym.”;

16) w art. 64 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwym organom przyznaje się wszelkie uprawnienia nadzorcze do interwencji w działalność instytucji, finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, które to uprawnienia są niezbędne do wykonywania przez te organy ich funkcji, w tym w szczególności prawo do cofnięcia zezwolenia zgodnie z art. 18, uprawnienia, o których mowa w art. 18, 102, 104 i 105, oraz uprawnienia do podejmowania środków, o których mowa w art. 21a ust. 6.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Decyzje podejmowane przez właściwe organy w ramach wykonywana przez nie uprawnień nadzorczych i uprawnień do nakładania sankcji zawierają uzasadnienie.”;

17) w art. 66 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„e) niewystąpienia o zatwierdzenie z naruszeniem art. 21a lub wszelkiego innego naruszenia wymogów określonych w tym artykule.”;

18) w art. 67 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„q) instytucja dominująca, dominująca finansowa spółka holdingowa lub dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej nie podejmują żadnych działań, które mogą być wymagane, by zapewnić spełnianie wymogów ostrożnościowych określonych w części trzeciej, czwartej, szóstej lub siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub nałożonych zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a) lub art. 105 niniejszej dyrektywy na zasadzie skonsolidowanej lub subskonsolidowanej.”;

19) art. 74 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 74

Zarządzanie wewnętrzne oraz plany naprawy i plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Instytucje posiadają solidne zasady zarządzania obejmujące jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i spójnymi zakresami odpowiedzialności, skuteczne procedury służące identyfikacji ryzyka, na które instytucje są lub mogą być narażone, zarządzaniu tym ryzykiem, jego monitorowaniu i zgłaszaniu oraz odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej obejmujące należyte procedury administracyjne i księgowe oraz polityki wynagrodzeń i praktyki w tym zakresie, które są zgodne z zasadami należytego i skutecznego zarządzania ryzykiem i sprzyjają takiemu zarządzaniu ryzykiem.

Polityki wynagrodzeń i praktyki w tym zakresie, o których mowa w akapicie pierwszym, są neutralne pod względem płci.

2. Zasady, procedury i mechanizmy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, muszą być kompleksowe i proporcjonalne w stosunku do charakteru, skali i złożoności rodzajów ryzyka nieodłącznie związanych z danym modelem biznesowym oraz działalnością danej instytucji. Uwzględnia się kryteria techniczne ustanowione w art. 76–95.
3. EUNB wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w sprawie zasad, procedur i mechanizmów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, z uwzględnieniem ust. 2 niniejszego artykułu.

EUNB wydaje wytyczne dla instytucji, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, dotyczące polityk wynagrodzeń neutralnych pod względem płci.

W ciągu dwóch lat po opublikowaniu wytycznych, o których mowa w akapicie drugim, oraz na podstawie informacji zebranych przez właściwe organy, EUNB przedstawi sprawozdanie na temat stosowania przez instytucje polityk wynagrodzeń neutralnych pod względem płci.”;

20) art. 75 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy gromadzą informacje ujawnione zgodnie z kryteriami ujawniania informacji ustanowionymi w art. 450 ust. 1 lit. g), h), i) oraz k) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a także informacje udzielone przez instytucje na temat zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć, oraz wykorzystują te informacje w celu przeprowadzenia analiz porównawczych tendencji i praktyk w dziedzinie wynagrodzeń. Właściwe organy przekazują te informacje EUNB.”;

21) art. 84 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 84

Ryzyko stopy procentowej wynikające z działalności w ramach portfela bankowego

1. Właściwe organy zapewniają, by instytucje wdrożyły wewnętrzne systemy, stosowały standardową metodykę lub uproszczoną standardową metodykę w celu identyfikacji i oceny ryzyka z tytułu potencjalnych zmian stóp procentowych, które wpływają zarówno na wartość ekonomiczną kapitału własnego, jak i na wynik odsetkowy netto z działalności w ramach portfela bankowego instytucji, a także do celów zarządzania takim ryzykiem i jego ograniczania.
2. Właściwe organy zapewniają, by instytucje wdrożyły systemy w celu oceny i monitorowania ryzyka z tytułu potencjalnych zmian spreadów kredytowych, które wpływają zarówno na wartość ekonomiczną kapitału własnego, jak i na wynik odsetkowy netto z działalności w ramach portfela bankowego instytucji.

3. Właściwy organ może nałożyć na daną instytucję wymóg stosowania standardowej metodyki, o której mowa w ust. 1, w przypadku gdy wewnętrzne systemy wdrożone przez tę instytucję na potrzeby oceny ryzyka, o którym mowa w tym ustępie, są niezadowalające.
4. Właściwy organ może nałożyć na małą i niezłożoną instytucję zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 145 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wymóg stosowania standardowej metodyki, jeżeli uważa, że uproszczona standardowa metodyka nie uwzględnia w odpowiedni sposób ryzyka stopy procentowej wynikającego z działalności w ramach portfela bankowego tej instytucji.
5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych służących określeniu, do celów niniejszego artykułu, standardowej metodyki, którą instytucje mogą stosować na potrzeby oceny ryzyka, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w tym uproszczonej standardowej metodyki dla małych i niezłożonych instytucji zdefiniowanych w art. 4 ust. 1 pkt 145) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, która zapewnia co najmniej taki sam poziom ostrożności jak standardowa metodyka.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [rok po wejściu w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6. EUNB wydaje wytyczne w celu określenia kryteriów:

- a) dokonywanej przez wewnętrzny system instytucji oceny ryzyka, o którym mowa w ust. 1;
- b) dokonywanej przez instytucje identyfikacji ryzyka, o którym mowa w ust.1, oraz kryteriów zarządzania przez nie tym ryzykiem i jego ograniczania;
- c) prowadzonych przez instytucje oceny i monitorowania ryzyka, o którym mowa w ust. 2;
- d) służących ustaleniu, które z wewnętrznych systemów wdrożonych przez instytucje do celów ust. 1 są niezadowalające, o czym mowa w ust. 3.

EUNB wyda te wytyczne do dnia ... [rok po wejściu w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].”;

22) art. 85 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Właściwe organy zapewniają wdrożenie przez instytucje polityk i procedur służących do oceny ekspozycji na ryzyko operacyjne, w tym ryzyko modelu i ryzyko wynikające z outsourcingu, oraz do zarządzania takimi ekspozycjami, jak również polityk i procedur stosowanych w razie zdarzeń rzadko występujących, lecz mających poważne skutki. Instytucje określają, co stanowi ryzyko operacyjne do celów wspomnianych polityk i procedur.”;

23) w art. 88 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie zapewniają, by dane dotyczące pożyczek udzielonych członkom organu zarządzającego i powiązanych z nimi stron były odpowiednio udokumentowane i udostępniane właściwym organom na ich wniosek.

Do celów niniejszego artykułu termin »strona powiązana« oznacza:

- a) współmałżonka, zarejestrowanego partnera zgodnie z prawem krajowym, dziecko lub rodzica członka organu zarządzającego;
- b) podmiot handlowy, w którym członek organu zarządzającego lub członek jego bliskiej rodziny, o którym mowa w lit. a), posiada znaczny pakiet akcji odpowiadający co najmniej 10% kapitału lub praw głosu w tym podmiocie lub na który osoby te mogą wywierać istotny wpływ lub w którym osoby te zajmują stanowiska w kadrze kierowniczej wyższego szczebla lub są członkami organu zarządzającego.”;

24) w art. 89 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Do dnia 1 stycznia 2021 r. Komisja, po konsultacji z EUNB, EIOPA i ESMA, dokona przeglądu w celu ustalenia, czy informacje, o których mowa w ust. 1 lit. a)–f), są nadal odpowiednie, uwzględniając wcześniejsze oceny skutków, umowy międzynarodowe i zmiany legislacyjne w Unii, a także czy do ust. 1 można dodać dalsze istotne wymogi dotyczące informacji.

Do dnia 30 czerwca 2021 r., na podstawie konsultacji z EUNB, EIOPA i ESMA, Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące oceny, o której mowa w niniejszym ustępie, oraz, w stosownych przypadkach, przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy.”;

25) w art. 91 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje, finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, ponoszą główną odpowiedzialność za zapewnienie, by członkowie organu zarządzającego zawsze cieszyli się odpowiednio dobrą opinią i posiadali wystarczającą wiedzę, umiejętności i doświadczenie do wykonywania swoich obowiązków. Członkowie organu zarządzającego spełniają w szczególności wymagania określone w ust. 2–8.

W przypadku gdy członkowie organu zarządzającego nie spełniają wymogów określonych w niniejszym ustępie, właściwe organy są uprawnione do odwołania takich członków z organu zarządzającego. Właściwe organy w szczególności sprawdzają, czy wymogi określone w niniejszym ustępie są nadal spełniane, jeżeli mają uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że dokonano lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu lub że istnieje podwyższone ryzyko takich czynów w związku z tą instytucją.”;

b) ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„7. Organ zarządzający posiada jako całość odpowiednią wiedzę, umiejętności i doświadczenie, by zrozumieć działalność instytucji, w tym główne rodzaje ryzyka. Ogólny skład organu zarządzającego odzwierciedla odpowiednio szeroki zakres doświadczenia.

8. Poszczególni członkowie organu zarządzającego działają w sposób uczciwy i etyczny oraz zachowują niezależność osądu, tak by móc w razie konieczności skutecznie oceniać i kwestionować decyzje kadry kierowniczej wyższego szczebla i by móc skutecznie nadzorować i monitorować proces podejmowania decyzji przez kierownictwo. Bycie członkiem organów spółek powiązanych lub podmiotów powiązanych samo w sobie nie stanowi przeszkody w działaniu z zachowaniem niezależności osądu.”;

c) w ust. 12 dodaje się literę w brzmieniu:

„f) spójnego stosowania uprawnień, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi.”;

26) w art. 92 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 1;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają, by instytucje, ustanawiając i stosując politykę łącznych wynagrodzeń – obejmującą wynagrodzenia i uznaniowe świadczenia emerytalne – dla kategorii pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka tych instytucji, przestrzegały następujących wymogów w sposób, który odpowiada ich wielkości i strukturze organizacyjnej oraz charakterowi, zakresowi i złożoności ich działalności”;

(ii) dodaje się literę w brzmieniu:

„aa) polityka wynagrodzeń jest neutralna pod względem płci.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Do celów ust. 2 do kategorii pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka instytucji, należą co najmniej:

- a) wszyscy członkowie organu zarządzającego oraz kadra kierownicza wyższego szczebla;
- b) pracownicy pełniący obowiązki kierownicze względem funkcji kontrolnych instytucji lub istotnych jednostek gospodarczych;

- c) pracownicy uprawnieni do znacznego wynagrodzenia w poprzednim roku obrachunkowym, o ile spełniono następujące warunki:
 - (i) wynagrodzenie pracownika wynosi co najmniej 500 000 EUR oraz co najmniej tyle, co średnie wynagrodzenie przyznane członkom organu zarządzającemu i kadry kierowniczej wyższego szczebla instytucji, o których mowa w lit. a);
 - (ii) pracownik prowadzi działalność zawodową w ramach istotnej jednostki gospodarczej, a działalność ta jest tego rodzaju, który ma znaczny wpływ na profil ryzyka odnośnej jednostki gospodarczej.”;

27) w art. 94 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w lit. l) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) akcje lub, w zależności od struktury prawnej danej instytucji, równoważne tytuły własności; lub instrumenty związane z akcjami lub, w zależności od struktury prawnej danej instytucji, równoważne instrumenty niepieniężne;”;

(ii) lit. m) otrzymuje brzmienie:

„m) znaczna część, a w każdym razie co najmniej 40 %, zmiennego składnika wynagrodzenia, jest odroczone na okres nie krótszy niż od czterech do pięciu lat i jest właściwie dostosowywana do charakteru działalności, związanego z nią ryzyka i działań danego pracownika. W przypadku członków organu zarządzającego i kadry kierowniczej wyższego szczebla instytucji, które są istotne ze względu na swoją wielkość, strukturę organizacyjną, a także charakter, zakres i złożoność prowadzonej przez siebie działalności, okres odroczenia nie powinien być krótszy niż pięć lat.

Wynagrodzenie płatne w ramach uzgodnień o odroczeniu wypłaty przysługuje nie wcześniej niż to wynika z zasady proporcjonalności. W przypadku szczególnie wysokiego zmiennego składnika wynagrodzenia odroczeniu wypłaty podlega co najmniej 60 % jego kwoty. Długość okresu odroczenia ustala się zgodnie z cyklem koniunkturalnym, charakterem działalności, związanym z nią ryzykiem oraz działaniami danego pracownika;”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia klas instrumentów, które spełniają warunki określone w ust. 1 lit. 1) ppkt (ii).

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 marca 2014 r.

Na potrzeby wskazania pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka instytucji, o czym mowa w art. 92 ust. 3, EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria służące ustaleniu poniższych elementów:

- a) obowiązki kierownicze i funkcje kontrolne;
- b) istotne jednostki gospodarcze i znaczny wpływ na profil ryzyka odnośnej jednostki gospodarczej; oraz
- c) inne kategorie pracowników, których nie wymieniono wyraźnie w art. 92 ust. 3, a których działalność zawodowa wpływa na profil ryzyka tych instytucji w sposób porównywalnie tak istotny jak w przypadku kategorii pracowników, które wymieniono w tym artykule.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [sześć miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie.”;

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3. W drodze odstępstwa od ust. 1 wymogi określone w lit. l) i m) oraz lit. o) akapit drugi tego ustępu nie mają zastosowania do:

- a) instytucji, która nie jest dużą instytucją zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 146) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i której wartość aktywów – średnio oraz na zasadzie indywidualnej, zgodnie z niniejszą dyrektywą i rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 – nie przekracza 5 mld EUR w czteroletnim okresie bezpośrednio poprzedzającym bieżący rok obrachunkowy;
- b) pracownika, którego roczne wynagrodzenie zmienne nie przekracza 50 000 EUR ani jednej trzeciej rocznego łącznego wynagrodzenia tego pracownika.

4. W drodze odstępstwa od ust. 3 lit. a) państwo członkowskie może obniżyć lub podwyższyć próg, o którym mowa w tym przepisie, pod warunkiem że:
- a) instytucja, względem której państwo członkowskie korzysta z tego przepisu, nie jest dużą instytucją zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 146) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz, w przypadku gdy próg został podwyższony:
 - (i) instytucja spełnia kryteria określone w art. 4 ust. 1 pkt 145 lit. b), c) i d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013; oraz
 - (ii) próg ten nie przekracza 15 mld EUR;
 - b) zmiana progu zgodnie z niniejszym ustępem jest właściwa przy uwzględnieniu charakteru instytucji, zakresu i złożoności jej działalności, jej struktury organizacyjnej lub, w stosownych przypadkach, cech grupy, do której należy.
5. W drodze odstępstwa od ust. 3 lit. b) państwo członkowskie może zdecydować, że pracownicy uprawnieni do rocznego wynagrodzenia zmiennego poniżej progu i odsetka, o których mowa w tej literze, nie podlegają przewidzianemu w tym przepisie odstępstwu ze względu na specyfikę rynku krajowego pod względem praktyk w zakresie wynagrodzenia lub ze względu na charakter obowiązków i profil stanowiska tych pracowników.

6. Do dnia ... [cztery lata po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] Komisja, w ścisłej współpracy z EUNB, przeprowadzi przegląd i sporządzi sprawozdanie na temat stosowania ust. 3–5 oraz przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym.
7. EUNB wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, ułatwiające wdrożenie ust. 3, 4 i 5 i zapewniające ich spójne stosowanie.”;

28) w art. 97 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 uchyla się lit. b);
- b) w ust. 4 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Dokonując przeglądu i oceny, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, właściwe organy stosują zasadę proporcjonalności zgodnie z kryteriami ujawniania informacji na mocy art. 143 ust. 1 lit. c.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Właściwe organy mogą zmodyfikować metodyki stosowania przeglądu i oceny, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w celu uwzględnienia instytucji o podobnym profilu ryzyka, na przykład o podobnych modelach działalności lub o podobnej lokalizacji geograficznej ekspozycji. Takie dostosowane metodyki mogą obejmować ukierunkowane na ryzyko wartości referencyjne i wskaźniki ilościowe, umożliwiając należyte uwzględnienie konkretnych rodzajów ryzyka, na które poszczególne instytucje mogą być narażone, i nie wpływają na specyficzny dla instytucji charakter środków nałożonych zgodnie z art. 104.

W przypadku gdy właściwe organy stosują zmodyfikowane metodyki zgodnie z niniejszym ustępem, powiadamiają o tym fakcie EUNB. EUNB monitoruje praktyki nadzorcze i wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, określające sposób, w jaki mają być oceniane podobne profile ryzyka do celów niniejszego ustępu, oraz w celu zapewnienia spójnego i proporcjonalnego stosowania w całej Unii metodyk dostosowanych do podobnych instytucji.”;

d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Jeżeli w wyniku przeglądu, w szczególności oceny zasad zarządzania, modelu biznesowego lub działalności instytucji, właściwe organy mają uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że w związku z tą instytucją dokonano lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu lub że istnieje podwyższone ryzyko takich czynów, właściwy organ niezwłocznie powiadamia EUNB oraz organ, który sprawuje nadzór nad tą instytucją zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849 i jest właściwy do zapewniania zgodności z tą dyrektywą. W przypadku potencjalnego podwyższonego ryzyka prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu właściwy organ oraz organ, który sprawuje nadzór nad tą instytucją zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849 i jest właściwy do zapewniania zgodności z tą dyrektywą, nawiązują współpracę i niezwłocznie powiadamiają EUNB o ich wspólnej ocenie. Właściwy organ podejmuje, stosownie do okoliczności, środki zgodnie z niniejszą dyrektywą.”;

29) w art. 98 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 uchyla się lit. j);

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Przegląd i ocena przeprowadzane przez właściwe organy obejmują ekspozycję instytucji na ryzyko stopy procentowej wynikające z działalności w ramach portfela bankowego.

Uprawnienia nadzorcze są wykonywane co najmniej w następujących przypadkach:

- a) w przypadku gdy wartość ekonomiczna kapitału własnego danej instytucji, o której to wartości mowa w art. 84 ust. 1, zmniejsza się o ponad 15 % jej kapitału Tier I w wyniku nagłej i nieoczekiwanej zmiany poziomu stóp procentowych określonej w dowolnym z sześciu scenariuszy wstrząsu stosowanych do celów nadzorczych w odniesieniu do stóp procentowych;
- b) w przypadku gdy dana instytucja doświadcza dużego obniżenia wyniku odsetkowego netto, o którym mowa w art. 84 ust. 1, w następstwie nagłej i nieoczekiwanej zmiany poziomu stóp procentowych określonej w dowolnym z dwóch scenariuszy wstrząsu stosowanych do celów nadzorczych w odniesieniu do stóp procentowych.

Niezależnie od akapitu drugiego właściwe organy nie są zobowiązane do wykonywania uprawnień nadzorczych, jeżeli na podstawie przeglądu i oceny, o których mowa w niniejszym ustępie, uznają, że zarządzanie przez daną instytucję ryzykiem stopy procentowej wynikającym z działalności w ramach portfela bankowego jest odpowiednie i że ta instytucja nie jest nadmiernie narażona na ryzyko stopy procentowej wynikające z działalności w ramach portfela bankowego.

Do celów niniejszego ustępu termin »uprawnienia nadzorcze« oznacza uprawnienia, o których mowa w art. 104 ust. 1 lub uprawnienie do określania założeń na potrzeby modelowania i założeń parametrycznych – innych niż założenia wskazane przez EUNB na podstawie ust. 5a lit. b) niniejszego artykułu – które instytucje mają odzwierciedlać w swoich obliczeniach wartości ekonomicznej kapitału własnego na mocy art. 84 ust. 1.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5a. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia do celów ust. 5:

- a) sześciu scenariuszy wstrząsu stosowanych do celów nadzorczych, o których mowa w ust. 5 akapit drugi lit. a), oraz dwóch scenariuszy wstrząsu stosowanych do celów nadzorczych, o których mowa w ust. 5 akapit drugi lit. b), w odniesieniu do stóp procentowych dla każdej waluty;
- b) w świetle standardów ostrożnościowych uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym – wspólnych założeń na potrzeby modelowania i założeń parametrycznych, z wyjątkiem założeń dotyczących zachowania, jakie instytucje odzwierciedlają w swoich obliczeniach wartości ekonomicznej kapitału własnego, o którym mowa w ust. 5 akapit drugi lit. a); założenia te ograniczają się do:
 - (i) traktowania kapitału własnego instytucji;

- (ii) uwzględnienia, struktury i dyskontowania przepływów pieniężnych wrażliwych na stopy procentowe wynikające z aktywów instytucji, jej zobowiązań i pozycji pozabilansowych, w tym traktowania marży handlowej i innych elementów składowych spreadu;
 - (iii) użycia dynamicznych lub statycznych modeli bilansowych i wynikającego z tego traktowania pozycji wykupionych i pozycji o zbliżającym się terminie zapadalności;
- c) w świetle standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym – wspólnych założeń na potrzeby modelowania i założeń parametrycznych, z wyjątkiem założeń dotyczących zachowania, jakie instytucje odzwierciedlają w swoich obliczeniach wyniku odsetkowego netto, o którym mowa w ust. 5 akapit drugi lit. b); założenia te ograniczają się do:
 - (i) uwzględnienia i struktury przepływów pieniężnych wrażliwych na stopy procentowe wynikające z aktywów instytucji, jej zobowiązań i pozycji pozabilansowych, w tym traktowania marży handlowej i innych elementów składowych spreadu;
 - (ii) użycia dynamicznych lub statycznych modeli bilansowych i wynikającego z tego traktowania pozycji wykupionych i pozycji o zbliżającym się terminie zapadalności;
 - (iii) okresu, w którym dokonany zostanie pomiar przyszłego wyniku odsetkowego netto;

- d) ustalenia, co oznacza »duże obniżenie«, o którym mowa w ust. 5 akapit drugi lit. b).

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [rok po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

- d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„8. EUNB ocenia potencjalne włączenie do przeglądu i oceny przeprowadzanych przez właściwe organy ryzyka środowiskowego, społecznego i z zakresu ładu korporacyjnego (ryzyko ESG).

Do celów akapitu pierwszego ocena EUNB obejmuje co najmniej następujące elementy:

- a) opracowanie jednolitej definicji ryzyka ESG, w tym ryzyka fizycznego i ryzyka przejścia; te ostatnie obejmują rodzaje ryzyka związane z amortyzacją aktywów ze względu na zmiany regulacyjne;

- b) opracowanie odpowiednich kryteriów jakościowych i ilościowych na potrzeby oceny wpływu ryzyka ESG na stabilność finansową instytucji w krótkim, średnim i długim terminie; takie kryteria obejmują procesy testów warunków skrajnych i analizy scenariuszy w celu oceny wpływu ryzyka ESG w ramach scenariuszy o różnym zakresie negatywnych skutków;
- c) zasady, procedury, mechanizmy i strategie, jakie mają wdrożyć instytucje w celu identyfikacji i oceny ryzyka ESG oraz zarządzania tymi rodzajami ryzyka;
- d) metody i narzędzia analizy służące ocenie wpływu ryzyka ESG na działalność instytucji w zakresie udzielania kredytów i pośrednictwa finansowego.

EUNB przedłoży sprawozdanie ze swoich ustaleń Komisji, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia... [dwa lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Na podstawie wyników tego sprawozdania EUNB może, w stosownych przypadkach, wydać wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, dotyczące jednolitego włączania ryzyka ESG do procesu przeglądu i oceny nadzorczej przeprowadzanych przez właściwe organy.”;

30) w art. 99 ust. 2 uchyla się lit. b);

31) uchyla się art. 103;

32) w art. 104 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Do celów art. 97, art. 98 ust. 4 i 5, art. 101 ust. 4 i art. 102 oraz do celów stosowania rozporządzenia (UE) nr 575/2013 właściwe organy dysponują co najmniej uprawnieniem do:

- a) wymagania od instytucji posiadania dodatkowych funduszy własnych przewyższających wymogi określone w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, zgodnie z warunkami określonymi w art. 104a;
- b) wymagania wzmocnienia zasad, procedur, mechanizmów oraz strategii wdrożonych zgodnie z art. 73 i 74;
- c) wymagania od instytucji przedłożenia planu przywrócenia zgodności z wymogami nadzorczymi zgodnie z niniejszą dyrektywą i z rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 oraz określenia terminu wdrożenia tego planu, w tym poprawek dotyczących jego zakresu i terminu wdrożenia;
- d) wymagania od instytucji stosowania szczególnej polityki w zakresie rezerw lub szczególnego traktowania aktywów w kontekście wymogów w zakresie funduszy własnych;

- e) ograniczania działalności, operacji lub sieci instytucji lub żądania zbycia rodzajów działalności, które stwarzają nadmierne ryzyko dla stabilności instytucji;
- f) wymagania ograniczenia ryzyka nieodłącznie związanego z działalnością, produktami i systemami instytucji, w tym działalnością zleconą na zasadzie outsourcingu;
- g) wymagania od instytucji ograniczenia wysokości wynagrodzenia zmiennego jako odsetka przychodów netto, w przypadku gdy jego wysokość utrudnia utrzymanie prawidłowej bazy kapitałowej;
- h) wymagania od instytucji przeznaczenia zysków netto na zwiększenie funduszy własnych;
- i) ograniczenia lub zakazania dokonywania przez instytucję wypłat zysków lub odsetek na rzecz akcjonariuszy, udziałowców lub posiadaczy instrumentów dodatkowych w Tier I, w przypadku gdy zakaz taki nie stanowi zdarzenia niewykonania zobowiązania przez instytucję;
- j) nakładania dodatkowych obowiązków sprawozdawczych lub zwiększenia ich częstotliwości, w tym w zakresie funduszy własnych, płynności i dźwigni finansowej;
- k) nakładania szczególnych wymogów w zakresie płynności, w tym ograniczeń w zakresie niedopasowania terminów zapadalności między aktywami a pasywami;
- l) wymagania ujawniania dodatkowych informacji.

2. Do celów ust. 1 lit. j) właściwe organy mogą nałożyć na instytucje dodatkowe obowiązki sprawozdawcze lub zwiększyć ich częstotliwość wyłącznie wtedy, gdy odnośny wymóg jest odpowiedni i proporcjonalny z punktu widzenia celu, w którym te informacje są wymagane, a żądane informacje nie powielają się.

Do celów art. 97–102 wszelkie dodatkowe informacje, których przekazania można wymagać od instytucji, uznaje się za powielone, jeżeli te same lub zasadniczo te same informacje zostały już w inny sposób przekazane właściwemu organowi lub mogą zostać wygenerowane przez właściwy organ.

Właściwy organ nie wymaga od instytucji przekazania dodatkowych informacji, jeżeli otrzymał je już w innym formacie lub w innym stopniu szczegółowości i gdy ten inny format lub inny stopień szczegółowości nie uniemożliwiają właściwemu organowi wygenerowania informacji o tej samej jakości i rzetelności co informacje wygenerowane na podstawie dodatkowych informacji, które zostałyby przekazane w innym przypadku.”;

- b) uchyla się ust. 3;

33) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 104a

Wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych

1. Właściwe organy nakładają wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o którym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a), w przypadku, gdy na podstawie przeglądów dokonanych zgodnie z art. 97 i 101 stwierdzą, że w odniesieniu do indywidualnej instytucji zachodzi jedna z następujących sytuacji:
 - a) instytucja ta jest narażona na ryzyka lub elementy ryzyka, które nie są pokryte lub są pokryte w niewystarczającym stopniu, jak określono w ust. 2, wymogami w zakresie funduszy własnych określonymi w częściach trzeciej, czwartej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w rozdziale 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402*;
 - b) instytucja ta nie spełnia wymogów określonych w art. 73 i 74 niniejszej dyrektywy lub w art. 393 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i jest mało prawdopodobne, by inne środki nadzorcze wystarczyły do zapewnienia spełnienia tych wymogów w stosownym terminie;

- c) korekty, o których mowa w art. 98 ust. 4, uznaje się za niewystarczające, by umożliwić tej instytucji, w normalnych warunkach rynkowych, sprzedanie lub zabezpieczenie w krótkim czasie swoich pozycji bez ponoszenia znaczących strat;
- d) z oceny dokonanej zgodnie z art. 101 ust. 4 wynika, że brak zgodności z wymogami dotyczącymi stosowania metody wymagającej uprzedniego pozwolenia prawdopodobnie będzie skutkować niedostatecznymi wymogami w zakresie funduszy własnych;
- e) instytucja ta wielokrotnie nie była w stanie osiągnąć lub utrzymać odpowiedniego poziomu dodatkowych funduszy własnych, aby zastosować się do wytycznych przekazanych zgodnie z art. 104b ust. 3;
- f) inne, specyficzne dla instytucji sytuacje uznane przez właściwy organ za powód do istotnych obaw w zakresie nadzoru.

Właściwe organy nakładają wymogi w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o których mowa w art. 104 ust. 1 lit. a), wyłącznie po to, by pokryć ryzyko ponoszone przez poszczególne instytucje na skutek ich działalności, w tym ryzyko odzwierciedlające wpływ niektórych czynników sytuacji gospodarczej i rynkowej na profil ryzyka poszczególnych instytucji.

2. Do celów ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu ryzyka lub elementy ryzyka są uznawane za niepokryte lub pokryte w niewystarczającym stopniu wymogami w zakresie funduszy własnych określonymi w częściach trzeciej, czwartej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w rozdziale 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402 wyłącznie wtedy, gdy kwota, rodzaje i struktura kapitału uznawanego za odpowiedni przez właściwy organ, z uwzględnieniem nadzorczego przeglądu oceny dokonanej przez instytucje zgodnie z art. 73 akapit pierwszy niniejszej dyrektywy, są wyższe niż wymogi w zakresie funduszy własnych określone w częściach trzeciej, czwartej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w rozdziale 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402.

Do celów akapitu pierwszego właściwe organy oceniają, z uwzględnieniem profilu ryzyka poszczególnych instytucji, ryzyka, na które dana instytucja jest narażona, w tym:

- a) specyficzne dla danej instytucji rodzaje ryzyka lub elementy takich rodzajów ryzyka, które są wyraźnie wyłączone z wymogów w zakresie funduszy własnych określonymi w częściach trzeciej, czwartej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub które nie są wyraźnie uwzględnione w tych wymogach oraz w rozdziale 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402;
- b) specyficzne dla danej instytucji rodzaje ryzyka lub elementy takich rodzajów ryzyka, co do których jest prawdopodobne, że zostaną niedoszacowane, mimo spełnienia mających zastosowanie wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w częściach trzeciej, czwartej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w rozdziale 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402.

W zakresie, w jakim ryzyko lub elementy ryzyka podlegają rozwiązaniom przejściowym lub przepisom przewidującym zasadę praw nabytych ustanowionym w niniejszej dyrektywie lub w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, nie uznaje się ich za ryzyko lub elementy takiego ryzyka, co do którego jest prawdopodobne, że zostanie niedoszacowane, mimo spełnienia mających zastosowanie wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w częściach trzeciej, czwartej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w rozdziale 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402.

Do celów akapitu pierwszego kapitał uznawany za odpowiedni pokrywa wszystkie rodzaje ryzyka lub elementy ryzyka uznane za istotne na podstawie oceny ustanowionej w akapicie drugim, które nie są pokryte wymogami w zakresie funduszy własnych określonymi w częściach trzeciej, czwartej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w rozdziale 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402 lub są nimi pokryte w niewystarczającym stopniu.

Ryzyko stopy procentowej wynikające z działalności w ramach portfela bankowego może być uznane za istotne co najmniej w przypadkach, o których mowa w art. 98 ust. 5, chyba że właściwe organy, przeprowadzając przegląd i ocenę, dojdą do wniosku, że zarządzanie przez daną instytucję ryzykiem stopy procentowej wynikającym z działalności w ramach portfela bankowego jest odpowiednie i że ta instytucja nie jest nadmiernie narażona na ryzyko stopy procentowej wynikające z działalności w ramach portfela bankowego.

3. W przypadku gdy wymagane jest, by dodatkowe fundusze własne uwzględniały inne rodzaje ryzyka niż ryzyko nadmiernej dźwigni w niewystarczającym stopniu objęte art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, właściwe organy określają poziom dodatkowych funduszy własnych wymaganych na podstawie ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu jako różnicę między kapitałem uznawanym za odpowiedni zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu a odnośnymi wymogami w zakresie funduszy własnych określonymi w częściach trzeciej i czwartej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w rozdziale 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402.

W przypadku gdy wymagane jest, by dodatkowe fundusze własne uwzględniały ryzyko nadmiernej dźwigni w niewystarczającym stopniu objęte art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, właściwe organy określają poziom dodatkowych funduszy własnych wymaganych na podstawie ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu jako różnicę między kapitałem uznawanym za odpowiedni zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu a odnośnymi wymogami w zakresie funduszy własnych określonymi w częściach trzeciej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

4. Instytucja spełnia wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych nałożony przez właściwy organ na mocy art. 104 ust. 1 lit. a), za pomocą funduszy własnych spełniających następujące warunki:
- a) co najmniej trzy czwarte wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych spełnia się za pomocą kapitału Tier I;

- b) co najmniej trzy czwarte kapitału Tier I, o którym mowa w lit. a), składa się z kapitału podstawowego Tier I.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego właściwy organ może zażądać od instytucji, by spełniła wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych za pomocą większej części kapitału Tier I lub kapitału podstawowego Tier I, w przypadku gdy jest to konieczne i z uwzględnieniem specyficznej sytuacji danej instytucji.

Fundusze własne, które są wykorzystywane do spełnienia wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o którym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, nałożonego przez właściwe organy w celu uwzględnienia innych rodzajów ryzyka niż ryzyko nadmiernej dźwigni, nie są wykorzystywane do spełnienia żadnych z następujących wymogów:

- a) wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) 575/2013;
- b) wymogu połączonego bufora;
- c) wytycznych dotyczących dodatkowych funduszy własnych, o których mowa w art. 104b ust. 3 niniejszej dyrektywy, jeżeli wytyczne te uwzględniają inne rodzaje ryzyka niż ryzyko nadmiernej dźwigni.

Fundusze własne, które są wykorzystywane do spełnienia wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o którym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, nałożonego przez właściwe organy w celu uwzględnienia ryzyka nadmiernej dźwigni w niewystarczającym stopniu objętego w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, nie są wykorzystywane do spełnienia żadnych z następujących wymogów:

- a) wymogu w zakresie funduszy własnych określonego w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) 575/2013;
 - b) wymogu bufora wskaźnika dźwigni, o którym mowa w art. 92 ust. 1a rozporządzenia (UE) 575/2013;
 - c) wytycznych dotyczących dodatkowych funduszy własnych, o których mowa w art. 104b ust. 3 niniejszej dyrektywy, jeżeli wytyczne te uwzględniają ryzyka nadmiernej dźwigni.
5. Właściwy organ należycie uzasadnia na piśmie wobec każdej instytucji decyzję o nałożeniu wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych na podstawie art. 104 ust. 1 lit. a), co najmniej jasno przedstawiając pełną ocenę elementów, o których mowa w ust. 1–4 niniejszego artykułu. W przypadku określonym w ust. 1 lit. e) niniejszego artykułu w uzasadnieniu tym podaje się konkretne powody, dla których wydanie wytycznych dotyczących dodatkowych funduszy własnych nie jest już uznawane za wystarczające.

Artykuł 104b

Wytyczne dotyczące dodatkowych funduszy własnych

1. Zgodnie ze strategiami i procedurami, o których mowa w art. 73, instytucje ustalają swój kapitał wewnętrzny na odpowiednim poziomie funduszy własnych, tak aby wystarczał na pokrycie wszystkich rodzajów ryzyka, na które narażona jest dana instytucja, oraz w celu zapewnienia, by fundusze własne danej instytucji mogły zaabsorbować potencjalne straty wynikające ze scenariuszy warunków skrajnych, w tym strat stwierdzonych w ramach nadzorczego testu warunków skrajnych, o którym mowa w art. 100.
2. W ramach przeglądów i ocen przeprowadzanych zgodnie z art. 97 i 101 właściwe organy regularnie dokonują przeglądu poziomu kapitału wewnętrznego ustalonego przez każdą instytucję zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, w tym wyników testów warunków skrajnych, o których mowa w art. 100.

Na podstawie tych przeglądów właściwe organy określają dla każdej instytucji ogólny poziom funduszy własnych, który uznają za odpowiedni.

3. Właściwe organy przekazują instytucjom swoje wytyczne dotyczące dodatkowych funduszy własnych.

Wytyczne dotyczące dodatkowych funduszy własnych oznaczają fundusze własne w kwocie przekraczającej odnośną kwotę funduszy własnych wymaganą na podstawie części trzeciej, czwartej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013, rozdziału 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402, art. 104 ust. 1 lit. a) i art. 128 pkt 6) niniejszej dyrektywy lub na podstawie art. 92 ust. 1a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, stosownie do przypadku, które są konieczne do osiągnięcia ogólnego poziomu funduszy własnych uznawanego za odpowiedni przez właściwe organy na mocy ust. 2 niniejszego artykułu.

4. Wytyczne dotyczące dodatkowych funduszy własnych wydawane przez właściwe organy na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu są specyficzne dla danej instytucji. Wytyczne mogą dotyczyć rodzajów ryzyka uwzględnionych w wymogach w zakresie dodatkowych funduszy własnych nałożonych na podstawie art. 104 ust. 1 lit. a) wyłącznie w zakresie, w jakim dotyczą aspektów tych rodzajów ryzyka, które nie są jeszcze objęte tym wymogiem.
5. Fundusze własne, które są wykorzystywane do spełnienia wytycznych dotyczących dodatkowych funduszy własnych przekazanych zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu w celu uwzględnienia innych rodzajów ryzyka niż ryzyko nadmiernej dźwigni, nie są wykorzystywane do spełnienia żadnego z następujących wymogów:
 - a) wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) 575/2013;

- b) wymogu ustanowionego w art. 104a niniejszej dyrektywy, nałożonego przez właściwe organy w celu uwzględnienia innych rodzajów ryzyka niż ryzyko nadmiernej dźwigni oraz wymogu połączonego bufora.

Fundusze własne, które są wykorzystywane do spełnienia wytycznych dotyczących dodatkowych funduszy własnych przekazanych zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu w celu uwzględnienia ryzyka nadmiernej dźwigni, nie są wykorzystywane do spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych określonego w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wymogu ustanowionego w art. 104a niniejszej dyrektywy, nałożonego przez właściwe organy w celu uwzględnienia ryzyka nadmiernej dźwigni, oraz wymogu bufora wskaźnika dźwigni, o którym mowa w art. 92 ust. 1a rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

- 6. Niedostosowanie się do wytycznych, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w przypadku gdy instytucja spełnia odnośne wymogi w zakresie funduszy własnych określone w częściach trzeciej, czwartej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w rozdziale 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402, odnośny wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o którym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy oraz, stosownie do przypadku, wymóg połączonego bufora lub wymóg bufora wskaźnika dźwigni, o którym mowa w art. 92 ust. 1a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, nie skutkuje ograniczeniami, o których mowa w art. 141 lub 141b niniejszej dyrektywy.

Artykuł 104c

Współpraca z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Właściwe organy powiadamiają odpowiednie organy do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych nałożonym na instytucje zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a) oraz o wszelkich wytycznych dotyczących dodatkowych funduszy własnych, które przekazano instytucjom zgodnie z art. 104b ust. 3.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji, a także zmieniające dyrektywy 2009/65/WE, 2009/138/WE i 2011/61/UE oraz rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 35).”;

34) w art. 105 uchyla się lit. d);

35) w art. 108 uchyla się ust. 3;

36) w art. 109 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Właściwe organy wymagają od jednostek dominujących i jednostek zależnych objętych niniejszą dyrektywą spełnienia wymogów określonych w sekcji II niniejszego rozdziału na zasadzie skonsolidowanej lub subskonsolidowanej, aby zapewnić spójność i należyte dostosowanie zasad, procedur i mechanizmów wymaganych na mocy sekcji II niniejszego rozdziału oraz aby umożliwić przedstawienie wszelkich danych i informacji istotnych z punktu widzenia nadzoru. Właściwe organy zapewniają w szczególności, by jednostki dominujące i jednostki zależne objęte niniejszą dyrektywą wdrażały te zasady, procedury i mechanizmy w swoich jednostkach zależnych nieobjętych niniejszą dyrektywą, w tym w jednostkach zależnych mających siedzibę w centrach finansowych offshore. Te zasady, procedury i mechanizmy muszą być również spójne i należyście dostosowane, a te jednostki zależne muszą być również w stanie przedstawić wszelkie dane i informacje istotne z punktu widzenia nadzoru. Jednostki zależne, które same nie są objęte niniejszą dyrektywą, spełniają wymogi specyficzne dla danego sektora zasadzie indywidualnej.

3. Wymogi wynikające z sekcji II niniejszego rozdziału dotyczące jednostek zależnych, które same nie są objęte niniejszą dyrektywą, nie mają zastosowania, jeżeli unijna instytucja dominująca może wykazać wobec właściwych organów, że stosowanie przepisów zawartych w sekcji II jest niezgodne z prawem na mocy przepisów państwa trzeciego, w którym dana jednostka zależna posiada swoją siedzibę.”;
- b) dodaje się ustępy w brzmieniu:
- „4. Wymogów dotyczących wynagrodzeń określonych w art. 92, 94 i 95 nie stosuje się na zasadzie skonsolidowanej wobec:
- a) jednostek zależnych mających siedzibę w Unii, jeżeli podlegają one szczególnym wymogom dotyczącym wynagrodzeń zgodnie z innymi aktami prawnymi Unii;
- b) jednostek zależnych mających siedzibę w państwie trzecim, w przypadku gdy podlegałyby one szczególnym wymogom dotyczącym wynagrodzeń zgodnie z innymi aktami prawnymi Unii, gdyby miały siedzibę w Unii.
- ”

5. W drodze odstępstwa od ust. 4 niniejszego artykułu oraz aby uniknąć obchodzenia przepisów określonych w art. 92, 94 i 95, państwa członkowskie zapewniają, by wymogi ustanowione w art. 92, 94 i 95 miały zastosowanie do pracowników jednostek zależnych nieobjętych niniejszą dyrektywą na zasadzie indywidualnej w przypadku gdy:
- a) jednostka zależna jest spółką zarządzania aktywami albo przedsiębiorstwem świadczącym usługi inwestycyjne i prowadzącym działalność inwestycyjną wymienione w pkt 2), 3), 4), 6) i 7) sekcji A załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE; oraz
 - b) pracownicy ci zostali upoważnieni do prowadzenia działalności zawodowej wywierającej bezpośredni istotny wpływ na profil ryzyka działalności instytucji należących do grupy.
6. Niezależnie od ust. 4 i 5 niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą stosować art. 92, 94 i 95 na zasadzie skonsolidowanej do szerszego zakresu jednostek zależnych i ich pracowników.”;

37) art. 111 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 111

Określenie organu sprawującego nadzór skonsolidowany

1. W przypadku gdy jednostka dominująca jest dominującą instytucją kredytową w państwie członkowskim lub unijną dominującą instytucją kredytową, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwy organ, który indywidualnie nadzoruje tę dominującą instytucję kredytową w państwie członkowskim lub tę unijną dominującą instytucję kredytową.

W przypadku gdy jednostka dominująca jest dominującą firmą inwestycyjną w państwie członkowskim lub unijną dominującą firmą inwestycyjną i żadna z jej jednostek zależnych nie jest instytucją kredytową, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwy organ, który indywidualnie nadzoruje tę dominującą firmę inwestycyjną w państwie członkowskim lub tę unijną dominującą firmę inwestycyjną.

W przypadku gdy jednostka dominująca jest dominującą firmą inwestycyjną w państwie członkowskim lub unijną dominującą firmą inwestycyjną i przynajmniej jedna z jej jednostek zależnych jest instytucją kredytową, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwy organ tej instytucji kredytowej lub – w przypadku gdy występuje kilka instytucji kredytowych – instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej.

2. W przypadku gdy jednostką dominującą instytucji jest dominująca finansowa spółka holdingowa z państwa członkowskiego, dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwy organ, który indywidualnie nadzoruje tę instytucję.
3. W przypadku gdy co najmniej dwie instytucje posiadające zezwolenie w Unii mają tę samą dominującą finansową spółkę holdingową z państwa członkowskiego, dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez:
 - a) właściwy organ instytucji kredytowej, jeżeli w ramach grupy występuje tylko jedna instytucja kredytowa;
 - b) właściwy organ instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej, jeżeli w ramach grupy występuje kilka instytucji kredytowych; lub
 - c) właściwy organ firmy inwestycyjnej o największej sumie bilansowej, jeżeli w ramach grupy nie występuje żadna instytucja kredytowa.

4. W przypadku gdy wymagana jest konsolidacja na podstawie art. 18 ust. 3 lub 6 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwy organ instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej lub – jeżeli w ramach grupy nie występuje żadna instytucja kredytowa – przez właściwy organ firmy inwestycyjnej o największej sumie bilansowej.
5. W drodze odstępstwa od ust. 1 akapit trzeci, od ust. 3 lit. b) i od ust. 4, w przypadku gdy właściwy organ sprawuje nadzór indywidualny nad więcej niż jedną instytucją kredytową w ramach grupy, organem sprawującym nadzór skonsolidowany jest właściwy organ, który sprawuje nadzór indywidualny nad co najmniej jedną instytucją kredytową w ramach grupy, jeżeli łączna wartość sum bilansowych tych nadzorowanych instytucji kredytowych jest wyższa niż łączna wartość sum bilansowych instytucji kredytowych nadzorowanych indywidualnie przez dowolny inny właściwy organ.

W drodze odstępstwa od ust. 3 lit. c), w przypadku gdy właściwy organ sprawuje nadzór indywidualny nad więcej niż jedną firmą inwestycyjną w ramach grupy organem sprawującym nadzór skonsolidowany jest właściwy organ, który sprawuje nadzór indywidualny nad co najmniej jedną firmą inwestycyjną w ramach grupy o łącznej najwyższej sumie bilansowej.

6. W szczególnych przypadkach właściwe organy mogą na mocy wspólnego porozumienia odstąpić od kryteriów określonych w ust. 1, 3 i 4 i wyznaczyć inny właściwy organ do celów sprawowania nadzoru skonsolidowanego, w przypadku gdy stosowanie kryteriów określonych w tych przepisach byłoby niewłaściwe, z uwzględnieniem odnośnych instytucji i relatywnego znaczenia działalności prowadzonej przez nie w poszczególnych państwach członkowskich lub potrzeby zapewnienia ciągłości nadzoru na zasadzie skonsolidowanej sprawowanego przez ten sam właściwy organ. W takich przypadkach unijna instytucja dominująca, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej lub instytucja o największej sumie bilansowej, zależnie od przypadku, mają prawo do bycia wysłuchanymi zanim właściwe organy podejmą decyzję.
7. Właściwe organy powiadamiają niezwłocznie Komisję i EUNB o każdym porozumieniu objętym zakresem ust. 6.”;

38) art. 113 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 113

Wspólne decyzje na temat wymogów ostrożnościowych specyficznych dla instytucji

1. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany i właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad jednostkami zależnymi unijnej instytucji dominującej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej podejmują wszelkie starania, aby wypracować wspólną decyzję:
 - a) w sprawie zastosowania art. 73 i 97 w celu określenia adekwatności skonsolidowanego poziomu funduszy własnych grupy instytucji w odniesieniu do jej sytuacji finansowej i profilu ryzyka oraz poziomu funduszy własnych wymaganego do stosowania art. 104 ust. 1 lit. a) w stosunku do każdego podmiotu w ramach grupy instytucji oraz na zasadzie skonsolidowanej;
 - b) w sprawie środków dotyczących wszelkich ważnych kwestii i istotnych ustaleń związanych z nadzorem nad płynnością, w tym związanych z prawidłowością organizacji i traktowania ryzyka zgodnie z wymogami art. 86 i związanych z potrzebą określenia specyficznych dla instytucji wymogów dotyczących płynności, zgodnie z art. 105;
 - c) w sprawie wszelkich wytycznych dotyczących dodatkowych funduszy własnych, o których mowa w art. 104b ust. 3.

2. Wspólne decyzje, o których mowa w ust. 1, są wypracowywane:
- a) do celów ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu – w terminie czterech miesięcy od przedłożenia przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany pozostałym odpowiednim właściwym organom sprawozdania zawierającego ocenę ryzyka grupy instytucji zgodnie z art. 104a;
 - b) do celów ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu – w terminie czterech miesięcy od przedłożenia przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany sprawozdania zawierającego ocenę profilu ryzyka płynności grupy instytucji zgodnie z art. 86 i 105;
 - c) do celów ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu – w terminie czterech miesięcy od przedłożenia przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany sprawozdania zawierającego ocenę ryzyka grupy instytucji zgodnie z art. 104b.

We wspólnych decyzjach, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, należy uwzględnić ponadto ocenę ryzyka jednostek zależnych przeprowadzoną przez odpowiednie właściwe organy zgodnie z art. 73, 97, 104a i 104b.

Wspólne decyzje, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), przedstawiane są w dokumentach zawierających pełne uzasadnienie, które to dokumenty są przekazywane unijnej instytucji dominującej przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany. W przypadku braku porozumienia organ sprawujący nadzór skonsolidowany, na wniosek dowolnego z pozostałych zainteresowanych właściwych organów, konsultuje się z EUNB. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany może skonsultować się z EUNB z własnej inicjatywy.

3. W przypadku gdy właściwe organy nie podejmą takiej wspólnej decyzji w terminach, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, decyzję o zastosowaniu art. 73, 86 i 97, art. 104 ust. 1 lit. a), art. 104b art. 105 niniejszej dyrektywy podejmuje na zasadzie skonsolidowanej organ sprawujący nadzór skonsolidowany po należytym uwzględnieniu oceny ryzyka jednostek zależnych przeprowadzonej przez odpowiednie właściwe organy. Jeżeli przed upływem terminów, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, którykolwiek z zainteresowanych właściwych organów skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organ sprawujący nadzór skonsolidowany odracza podjęcie swojej decyzji w oczekiwaniu na decyzję, którą EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, i podejmuje swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Terminy, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, uznaje się za terminy zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca od otrzymania stosownego wniosku. Sprawy nie kieruje się do EUNB po upływie czteromiesięcznego okresu lub też po wypracowaniu wspólnej decyzji.

Decyzję o zastosowaniu art. 73, 86 i 97, art. 104 ust. 1 lit. a), art. 104b i art. 105 niniejszej dyrektywy podejmują odnośne właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad jednostkami zależnymi unijnej dominującej instytucji kredytowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, na zasadzie indywidualnej lub subskonsolidowanej, po należytym uwzględnieniu opinii i zastrzeżeń wyrażonych przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany. Jeżeli przed upływem terminów, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, którykolwiek z zainteresowanych właściwych organów skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, właściwe organy odraczają podjęcie swojej decyzji w oczekiwaniu na decyzję, którą EUNB podejmuje zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmują swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Terminy, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, uznaje się za terminy zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca od otrzymania stosownego wniosku. Sprawy nie kieruje się do EUNB po upływie czteromiesięcznego okresu lub też po wypracowaniu wspólnej decyzji.

Decyzje przedstawiane są w dokumencie zawierającym pełne uzasadnienie i uwzględniają ocenę ryzyka, opinie i zastrzeżenia pozostałych właściwych organów wyrażone przed upływem terminów, o których mowa w ust. 2. Dokument ten jest przekazywany przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany wszystkim zainteresowanym właściwym organom oraz unijnej instytucji dominującej.

W przypadku gdy prowadzono konsultacje z EUNB, wszystkie właściwe organy biorą pod uwagę jego porady i wyjaśniają wszelkie istotne odstępstwa od nich.

4. Wspólne decyzje, o których mowa w ust. 1, i decyzje, o których mowa w ust. 3, podjęte przez właściwe organy w przypadku braku wspólnej decyzji, są uznawane za rozstrzygające i są stosowane przez właściwe organy w zainteresowanych państwach członkowskich.

Wspólne decyzje, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, i każda decyzja podjęta w przypadku braku wspólnej decyzji zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu są aktualizowane corocznie lub, w wyjątkowych przypadkach, wtedy, gdy właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad jednostkami zależnymi unijnej instytucji dominującej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej zwraca się do organu sprawującego nadzór skonsolidowany z pisemnym i zawierającym pełne uzasadnienie wnioskiem o aktualizację decyzji w sprawie zastosowania art. 104 ust. 1 lit. a), art. 104b i art. 105. W tych wyjątkowych przypadkach aktualizacja może być dokonana na zasadzie dwustronnej przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany oraz właściwy organ składający wniosek.

5. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania procedury dotyczącej wspólnych decyzji, o której mowa w niniejszym artykule, w odniesieniu do zastosowania art. 73, 86 i 97, art. 104 ust. 1 lit. a), art. 104b i art. 105 w celu ułatwienia podejmowania wspólnych decyzji.

EUNB przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 lipca 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

39) w art. 115 dodaje się ustęp w brzmieniu:

- „3. W przypadku gdy organ sprawujący nadzór skonsolidowany jest różny od właściwego organu w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, którym przyznano zatwierdzenie zgodnie z art. 21a, uzgodnienia dotyczące koordynacji i współpracy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, są również dokonywane z właściwym organem państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma dana jednostka dominująca.”;

40) w art. 116 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Aby ułatwić zadania, o których mowa w art. 112 ust. 1, art. 114 ust. 1 i art. 115 ust. 1 niniejszej dyrektywy, organ sprawujący nadzór skonsolidowany ustanawia kolegia organów nadzoru również w przypadku, gdy wszystkie transgraniczne jednostki zależne unijnej instytucji dominującej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej mają siedziby zarządu w państwach trzecich, pod warunkiem że organy nadzoru w państwach trzecich podlegają wymogom poufności równoważnym wymogom ustanowionym w rozdziale 1 sekcja II niniejszej dyrektywy, i, w stosownych przypadkach, art. 76 i 81 dyrektywy 2014/65/UE.”;

b) w ust. 6 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Właściwy organ w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, którym przyznano zatwierdzenie zgodnie z art. 21a, może uczestniczyć w odpowiednim kolegium organów nadzoru.”;

41) w art. 117 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5. Właściwe organy, jednostki analityki finansowej i organy, na których spoczywa publiczny obowiązek nadzorowania podmiotów zobowiązanych wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 1) i 2) dyrektywy (UE) 2015/849 pod kątem zgodności z tą dyrektywą, ściśle współpracują ze sobą w ramach ich odnośnych kompetencji i przekazują sobie nawzajem informacje istotne z punktu widzenia ich odnośnych zadań na mocy niniejszej dyrektywy, rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz dyrektywy (UE) 2015/849, pod warunkiem że taka współpraca i wymiana informacji nie naruszają toczącego się śledztwa, dochodzenia lub postępowania zgodnie z prawem karnym lub administracyjnym państwa członkowskiego, w którym znajdują się są właściwy organ, jednostka analityki finansowej lub organ, na którym spoczywa publiczny obowiązek nadzorowania podmiotów zobowiązanych wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 1) i 2) dyrektywy (UE) 2015/849.

EUNB może – z własnej inicjatywy zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 – podjąć działania wspierające właściwe organy w przypadku braku porozumienia w sprawie koordynacji działań nadzorczych na mocy niniejszego artykułu.

6. Do dnia 1 stycznia 2020 r. EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, określające sposób współpracy i wymiany informacji między organami, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do grup transgranicznych i w kontekście identyfikowania przypadków poważnych naruszeń przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy.”;

42) art. 119 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Z zastrzeżeniem art. 21a, państwa członkowskie przyjmują wszelkie niezbędne środki w celu objęcia finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej nadzorem skonsolidowanym.”;

43) art. 120 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

- „2. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega równoważnym przepisom na mocy niniejszej dyrektywy i dyrektywy 2009/138/WE, w szczególności w odniesieniu do nadzoru opartego na ryzyku, organ sprawujący nadzór skonsolidowany może, w porozumieniu z organem sprawującym nadzór nad grupą w sektorze ubezpieczeń, stosować do tej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej jedynie te przepisy tej dyrektywy, które dotyczą najważniejszego sektora finansowego zdefiniowanego w art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/87/WE.”;

44) w art. 125 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku gdy organ sprawujący nadzór skonsolidowany na podstawie art. 111 niniejszej dyrektywy nad grupą z dominującą finansową spółką holdingową o działalności mieszanej jest innym organem niż koordynator określony zgodnie z art. 10 dyrektywy 2002/87/WE, organ sprawujący nadzór skonsolidowany i koordynator współpracują ze sobą do celów stosowania niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) 575/2013 na zasadzie skonsolidowanej. W celu ułatwienia i zapewnienia skutecznej współpracy organ sprawujący nadzór skonsolidowany oraz koordynator dysponują pisemnymi uzgodnieniami dotyczącymi koordynacji i współpracy.”;

45) w art. 128 po akapicie pierwszym dodaje się akapity w brzmieniu:

„Instytucje nie wykorzystują kapitału podstawowego Tier I, który jest utrzymywany w celu spełnienia wymogu połączonego bufora, o którym mowa w akapicie pierwszym pkt 6 niniejszego artykułu, aby spełnić którekolwiek z wymogów określonych w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) 575/2013, wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych na podstawie art. 104a niniejszej dyrektywy w celu uwzględnienia innych rodzajów ryzyka niż ryzyko nadmiernej dźwigni oraz wytycznych przekazanych zgodnie z art. 104b ust. 3 niniejszej dyrektywy w celu uwzględnienia innych rodzajów ryzyka niż ryzyko nadmiernej dźwigni.

Instytucje nie wykorzystują kapitału podstawowego Tier I, który jest utrzymywany w celu spełnienia jednego z elementów wymogu połączonego bufora, aby spełnić inne mające zastosowanie elementy wymogu połączonego bufora.

Instytucje nie wykorzystują kapitału podstawowego Tier I, który jest utrzymywany w celu spełnienia wymogu połączonego bufora, o którym mowa w akapicie pierwszym pkt 6 niniejszego artykułu, aby spełnić oparte na ryzyku składniki wymogów określonych w art. 92a i 92b rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w art. 45c i 45d dyrektywy 2014/59/UE.”;

46) art. 129 i 130 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 129

Wymóg dotyczący utrzymywania bufora zabezpieczającego

1. Oprócz kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego w celu spełnienia któregośkolwiek z wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, państwa członkowskie zobowiązują instytucje do utrzymywania bufora zabezpieczającego z kapitału podstawowego Tier I na poziomie 2,5 % ich łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia na zasadzie indywidualnej i skonsolidowanej, stosownie do przypadku zgodnie z częścią pierwszą tytuł II tego rozporządzenia.
2. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwo członkowskie może zwolnić małe i średnie firmy inwestycyjne z obowiązku spełnienia wymogów ustanowionych w ust. 1, jeśli takie zwolnienie nie zagraża stabilności systemu finansowego tego państwa członkowskiego.

Decyzje o zastosowaniu zwolnienia, o których mowa w akapicie pierwszym, są w pełni uzasadniane, zawiera wyjaśnienie, dlaczego zwolnienie to nie zagraża stabilności systemu finansowego danego państwa członkowskiego, oraz dokładną definicję małych i średnich firm inwestycyjnych, które mają być objęte zwolnieniem.

Państwa członkowskie, które postanowią zastosować zwolnienie, o którym mowa w akapicie pierwszym, powiadamiają o tym ERRS. ERRS przekazuje takie powiadomienia Komisji, EUNB oraz właściwym i wyznaczonym organom zainteresowanych państw członkowskich.

3. Do celów ust. 2 państwa członkowskie wyznaczają organ odpowiedzialny za stosowanie niniejszego artykułu. Organem tym jest właściwy organ lub wyznaczony organ.
4. Do celów ust. 2 firmy inwestycyjne klasyfikuje się jako małe lub średnie zgodnie z zaleceniem Komisji 2003/361/WE*.
5. W przypadku gdy instytucja nie spełnia całkowicie wymogu określonego w ust. 1 niniejszego artykułu, podlega ograniczeniom dotyczącym wypłat zysków określonym w art. 141 ust. 2 i 3.

Artykuł 130

Wymóg utrzymania specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego

1. Państwa członkowskie zobowiązują instytucje do utrzymywania specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego na poziomie ich łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 pomnożonej przez średnią ważoną wskaźników bufora antycyklicznego obliczaną zgodnie z art. 140 niniejszej dyrektywy, na zasadzie indywidualnej i skonsolidowanej, stosownie do przypadku zgodnie z częścią pierwszą tytuł II tego rozporządzenia. Bufor ten składa się z kapitału podstawowego Tier I.
2. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwo członkowskie może zwolnić małe i średnie firmy inwestycyjne z obowiązku spełnienia wymogów ustanowionych w ust. 1, jeśli takie zwolnienie nie zagraża stabilności systemu finansowego tego państwa członkowskiego.

Decyzje o zastosowaniu zwolnienia, o których mowa w akapicie pierwszym, są w pełni uzasadniane, zawierają wyjaśnienie, dlaczego zwolnienie to nie zagraża stabilności systemu finansowego danego państwa członkowskiego, oraz dokładną definicję małych i średnich firm inwestycyjnych, które mają być objęte zwolnieniem.

Państwa członkowskie, które postanowią zastosować zwolnienie, o którym mowa w akapicie pierwszym, powiadamiają o tym ERRS. ERRS niezwłocznie przekazuje takie powiadomienia Komisji, EUNB oraz właściwym i wyznaczonym organom zainteresowanych państw członkowskich.

3. Do celów ust. 2 państwa członkowskie wyznaczają organ, który ma być odpowiedzialny za stosowanie niniejszego artykułu. Organem tym jest właściwy organ lub wyznaczony organ.
4. Do celów ust. 2 firmy inwestycyjne klasyfikuje się jako małe i średnie zgodnie z zaleceniem 2003/361/WE.
5. W przypadku gdy instytucja nie spełnia całkowicie wymogu określonego w ust. 1 niniejszego artykułu, podlega ograniczeniom dotyczącym wypłat zysków określonym w art. 141 ust. 2 i 3.

* Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).”;

47) w art. 131 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie wyznaczają organ, który ma być odpowiedzialny za określanie, na zasadzie skonsolidowanej, globalnych instytucji o znaczeniu systemowym i, na zasadzie indywidualnej, subskonsolidowanej lub skonsolidowanej, stosownie do przypadku, innych instytucji o znaczeniu systemowym, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na obszarze ich jurysdykcji. Organem tym jest właściwy organ lub wyznaczony organ. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć więcej niż jeden organ.

Globalną instytucją o znaczeniu systemowym jest:

- a) grupa, na której czele stoi unijna instytucja dominująca, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej; lub
- b) instytucja, która nie jest jednostką zależną unijnej instytucji dominującej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

Inną instytucją o znaczeniu systemowym może być instytucja albo grupa, na której czele stoi unijna instytucja dominująca, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, instytucja dominująca z państwa członkowskiego, dominująca finansowa spółka holdingowa z państwa członkowskiego lub dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z państwa członkowskiego.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Podstawą dodatkowej metody określania globalnych instytucji o znaczeniu systemowym są następujące kategorie:

- a) kategorie, o których mowa w ust. 2 lit. a)–d) niniejszego artykułu;
- b) transgraniczna działalność grupy, z wyłączeniem transgranicznej działalności między uczestniczącymi państwami członkowskimi, o których mowa w art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014*.

Każda kategoria otrzymuje równą wagę i składa się z wymiernych wskaźników. W odniesieniu do kategorii, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), wskaźniki są takie same, jak analogiczne wskaźniki określone zgodnie z ust. 2.

Rezultatem zastosowania dodatkowej metody określania jest dodatkowy łączny wynik dla każdego ocenianego podmiotu, o którym mowa w ust. 1, na podstawie którego to wyniku właściwe lub wyznaczone organy mogą podjąć jedno z działań, o których mowa w ust. 10 lit. c).

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).”;

c) ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„EUNB, w porozumieniu z ERRS, wyda do dnia 1 stycznia 2015 r., zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, wytyczne dotyczące kryteriów określania warunków stosowania niniejszego ustępu w odniesieniu do oceny innych instytucji o znaczeniu systemowym. Wytyczne te mają uwzględniać międzynarodowe ramy dotyczące krajowych instytucji o znaczeniu systemowym, a także specyfikę unijną i krajową.

Po przeprowadzeniu konsultacji z ERRS, EUNB przedstawi Komisji do dnia 31 grudnia 2020 r. sprawozdanie na temat właściwej metodyki do celów opracowania i kalibracji wskaźników bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym.”;

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Właściwy organ lub wyznaczony organ mogą na każdą inną instytucję o znaczeniu systemowym nałożyć, na zasadzie skonsolidowanej, subskonsolidowanej lub indywidualnej, stosownie do przypadku, wymóg utrzymywania bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym w wysokości do 3 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, przy uwzględnieniu kryteriów określania innych instytucji o znaczeniu systemowym. Bufor ten składa się z kapitału podstawowego Tier I.”;

e) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5a. Z zastrzeżeniem zezwolenia ze strony Komisji, o którym mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu, właściwy organ lub wyznaczony organ mogą na każdą inną instytucję o znaczeniu systemowym nałożyć, na zasadzie skonsolidowanej, subskonsolidowanej lub indywidualnej, stosownie do przypadku, wymóg utrzymywania bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym w wysokości przekraczającej 3 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Bufor ten składa się z kapitału podstawowego Tier I.

W terminie sześciu tygodni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 7 niniejszego artykułu, ERRS przedstawia Komisji opinię na temat tego, czy dany bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym uznany został za właściwy. EUNB może również przedstawić Komisji opinię na temat bufora zgodnie z art. 34 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

W terminie trzech miesięcy od przekazania Komisji przez ERRS powiadomienia, o którym mowa w ust. 7, Komisja, uwzględniając, w stosownych przypadkach, opinie ERRS i EUNB, jeżeli jest przekonana, że bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym nie pociąga za sobą nieproporcjonalnych niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości, które stanowią lub stwarzają przeszkodę dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, przyjmuje akt zezwalający właściwemu organowi lub wyznaczonemu organowi na przyjęcie proponowanego środka.”;

f) ust. 7 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„7. Przed ustaleniem lub modyfikacją bufora ryzyka innej instytucji o znaczeniu systemowym właściwy organ lub wyznaczony organ przekazują ERRS powiadomienie na miesiąc przed publikacją decyzji, o której mowa w ust. 5, i na trzy miesiące przed publikacją decyzji właściwego organu lub wyznaczonego organu, o której mowa w ust. 5a. ERRS niezwłocznie przekazuje takie powiadomienia Komisji, EUNB oraz właściwym i wyznaczonym organom zainteresowanych państw członkowskich. Powiadomienia takie szczegółowo określają następujące elementy:”;

g) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Bez uszczerbku dla art. 133 i ust. 5 niniejszego artykułu, w przypadku gdy inna instytucja o znaczeniu systemowym jest jednostką zależną globalnej instytucji o znaczeniu systemowym albo innej instytucji o znaczeniu systemowym będącej instytucją lub grupą, na której czele stoi unijna instytucja dominująca, i podlega buforowi innej instytucji o znaczeniu systemowym na zasadzie skonsolidowanej, wówczas bufor, który ma zastosowanie na zasadzie indywidualnej lub subskonsolidowanej w odniesieniu do tej innej instytucji o znaczeniu systemowym, nie przekracza niższej z następujących wartości:

- a) sumy wyższego z następujących wskaźników: bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym lub bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym mającego zastosowanie wobec grupy na zasadzie skonsolidowanej oraz 1 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; oraz
- b) 3 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub wskaźnika, jaki Komisja dopuściła do stosowania wobec grupy na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z ust. 5a niniejszego artykułu.”;

h) ust. 9 i 10 otrzymują brzmienie:

- „9. Globalne instytucje o znaczeniu systemowym są podzielone na co najmniej pięć podkategorii. Najniższa granica i granice pomiędzy poszczególnymi podkategoriami ustalane są za pomocą wyników uzyskiwanych przy zastosowaniu metody określania, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Graniczne wyniki między sąsiednimi podkategoriami są wyraźnie określone i zgodne z zasadą występowania stałego liniowego wzrostu znaczenia systemowego, w związku z czym między poszczególnymi podkategoriami występuje liniowy wzrost wymogu dotyczącego dodatkowego kapitału podstawowego Tier I, z wyjątkiem podkategorii piątej i wszelkich dodanych wyższych podkategorii. Do celów niniejszego ustępu znaczenie systemowe oznacza wpływ, jaki trudności, z którymi borykają się globalne instytucje o znaczeniu systemowym, mogą mieć na globalny rynek finansowy. Najniższej podkategorii przypisuje się bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym na poziomie 1 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a bufor przypisany każdej podkategorii wzrasta o stopień wynoszący co najmniej 0,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia.
10. Bez uszczerbku dla ust. 1 i 9 oraz wykorzystując podkategorie i graniczne wyniki, o których mowa w ust. 9, właściwy organ lub wyznaczony organ mogą, kierując się należytych osądem nadzorczym:
- a) przenieść globalną instytucję o znaczeniu systemowym z niższej do wyższej podkategorii;

- b) zakwalifikować podmiot, o którym mowa w ust. 1, posiadający łączny wynik, o którym mowa w ust. 2, niższy od granicznego wyniku najniższej podkategorii, do tej podkategorii lub do wyższej podkategorii, kwalifikując go tym samym jako globalną instytucję o znaczeniu systemowym;
 - c) uwzględniając jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, na podstawie dodatkowego łącznego wyniku, o którym mowa w ust. 2a, przenieść globalną instytucję o znaczeniu systemowym z wyższej do niższej podkategorii;”;
- i) uchyla się ust. 11;
 - j) ust. 12 otrzymuje brzmienie:

„12. Właściwy organ lub wyznaczony organ powiadamiają ERRS o nazwach globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz innych instytucji o znaczeniu systemowym, a także o odpowiedniej podkategorii, do której zakwalifikowano poszczególne globalne instytucje o znaczeniu systemowym. W powiadomieniu muszą być podane wszystkie powody, dla których kierowano się osądem nadzorczym lub dla których tego nie uczyniono, zgodnie z ust. 10 lit. a), b) i c). ERRS niezwłocznie przekazuje takie powiadomienia Komisji i EUNB i podaje nazwy instytucji do wiadomości publicznej. Właściwe organy lub wyznaczone organy podają do wiadomości publicznej podkategorię, do której zakwalifikowano poszczególne globalne instytucje o znaczeniu systemowym.

Właściwy organ lub wyznaczony organ przeprowadzają co roku przegląd określenia globalnych instytucji o znaczeniu systemowym i innych instytucji o znaczeniu systemowym oraz zakwalifikowanie globalnych instytucji o znaczeniu systemowym do odpowiednich podkategorii i przekazują wynik zainteresowanej instytucji o znaczeniu systemowym oraz ERRS, która niezwłocznie przekazuje te wyniki Komisji i EUNB. Właściwy organ lub wyznaczony organ podają zaktualizowany wykaz określonych instytucji o znaczeniu systemowym do wiadomości publicznej i podkategorie, do których zakwalifikowano poszczególne określone globalne instytucje o znaczeniu systemowym.”;

- k) uchyla się ust. 13;
- l) ust. 14 i 15 otrzymują brzmienie:

„14. W przypadku gdy grupa, na zasadzie skonsolidowanej, podlega zarówno buforowi globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, jak i buforowi innej instytucji o znaczeniu systemowym, zastosowanie ma wyższy z nich.

- 15. W przypadku gdy instytucja podlega buforowi ryzyka systemowego ustalonemu zgodnie z art. 133, bufor ten stosuje się łącznie z buforem innej instytucji o znaczeniu systemowym lub globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, który ma zastosowanie zgodnie z niniejszym artykułem.

W przypadku gdy suma wskaźnika bufora ryzyka systemowego obliczonego do celów art. 133 ust. 10, 11 lub 12 oraz wskaźnika bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym lub wskaźnika bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym, którym podlega ta sama instytucja, jest wyższa niż 5 %, zastosowanie ma procedura określona w ust. 5a niniejszego artykułu.”;

- m) uchyla się ust. 16 i 17;
- n) ust. 18 otrzymuje brzmienie:

„18. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia do celów niniejszego artykułu metodyk, według których właściwy organ lub wyznaczony organ określają instytucję lub grupę, na której czele stoi unijna dominująca instytucja, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej jako globalną instytucję o znaczeniu systemowym, oraz w celu określenia metodyki definiowania podkategorii oraz kwalifikowania do nich globalnych instytucji o znaczeniu systemowym w oparciu o ich znaczenie systemowe, przy uwzględnieniu wszelkich standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 czerwca 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

- 48) uchyla się art. 132;

49) art. 133 i 134 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 133

Wymóg utrzymywania bufora ryzyka systemowego

1. Każde państwo członkowskie może wprowadzić bufor ryzyka systemowego z kapitału podstawowego Tier I w odniesieniu do sektora finansowego lub co najmniej jednego podzbioru tego sektora, wobec wszystkich ekspozycji lub podzbioru ekspozycji zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu, aby zapobiegać występowaniu ryzyka makroostrożnościowego lub ryzyka systemowego nieobjętych rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 ani art. 130 i 131 niniejszej dyrektywy, rozumianego jako ryzyko zakłócenia w systemie finansowym, które może mieć poważne negatywne skutki dla systemu finansowego i gospodarki realnej w danym państwie członkowskim, i ograniczać skutki takiego ryzyka.
2. Instytucje obliczają bufor ryzyka systemowego w następujący sposób:

$$B_{SR} = r_T \cdot E_T + \sum_i r_i \cdot E_i$$

gdzie:

B_{SR} = bufor ryzyka systemowego

r_T = wskaźnik bufora mający zastosowanie do łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko danej instytucji;

E_T = łączna kwota ekspozycji na ryzyko danej instytucji obliczona zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

i = indeks oznaczający podzbiór ekspozycji, o którym mowa w ust. 5;

r_i = wskaźnik bufora mający zastosowanie do kwoty ekspozycji na ryzyko podzbioru ekspozycji i ; oraz

E_i = kwota ekspozycji na ryzyko danej instytucji w odniesieniu do podzbioru ekspozycji i obliczona zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

3. Do celów ust. 1 państwo członkowskie wyznacza organ, który ma być odpowiedzialny za ustalenie bufora ryzyka systemowego i za określenie ekspozycji i podzbiorów instytucji, do których ma on zastosowanie. Organem tym jest właściwy organ albo wyznaczony organ.
4. Do celów ust. 1 odpowiedni właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, mogą wymagać od instytucji utrzymywania bufora ryzyka systemowego z kapitału podstawowego Tier I obliczonego zgodnie z ust. 2, na zasadzie indywidualnej, skonsolidowanej lub subskonsolidowanej, stosownie do przypadku zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

5. Bufor ryzyka systemowego może mieć zastosowanie do:
- a) wszystkich ekspozycji znajdujących się w państwie członkowskim, które ustaliło ten bufor;
 - b) następujących ekspozycji sektorowych znajdujących się w państwie członkowskim, które ustaliło ten bufor:
 - (i) wszystkich ekspozycji detalicznych wobec osób fizycznych, które są zabezpieczone na nieruchomościach mieszkalnych;
 - (ii) wszystkich ekspozycji wobec osób prawnych zabezpieczonych przez hipoteki na nieruchomościach komercyjnych;
 - (iii) wszystkich ekspozycji wobec osób prawnych z wyłączeniem ekspozycji określonych w ppkt (ii);
 - (iv) wszystkich ekspozycji wobec osób fizycznych z wyłączeniem ekspozycji określonych w ppkt (i);
 - c) wszystkich ekspozycji znajdujących się w innych państwach członkowskich, z zastrzeżeniem ust. 12 i 15;
 - d) ekspozycji sektorowych, określonych w lit. b) niniejszego ustępu, znajdujących się w innych państwach członkowskich, jedynie w celu umożliwienia uznania wskaźnika bufora ustalonego przez inne państwo członkowskie zgodnie z art. 134;
 - e) ekspozycji znajdujących się w państwach trzecich;
 - f) podzbiorów dowolnej z kategorii ekspozycji wskazanych w lit. b).

6. EUNB, po konsultacji z ERRS, wyda do dnia 30 czerwca 2020 r., zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) 1093/2010, wytyczne dotyczące stosownych podzbiorów ekspozycji, do których właściwy organ lub wyznaczony organ mogą zastosować bufor ryzyka systemowego zgodnie z ust. 5 lit. f) niniejszego artykułu.
7. Bufor ryzyka systemowego ma zastosowanie do wszystkich ekspozycji lub podzbioru ekspozycji, o którym mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, wszystkich instytucji lub co najmniej jednego ich podzbioru, dla których to instytucji zgodnie z niniejszą dyrektywą właściwe są organy danego państwa członkowskiego, i jest on ustalany każdorazowo w drodze korekty o kolejne 0,5 punktu procentowego lub wielokrotność tej wartości. Istnieje możliwość wprowadzenia różnych wymogów dla różnych podzbiorów instytucji i ekspozycji. Bufor ryzyka systemowego nie uwzględnia rodzajów ryzyka objętych art. 130 i 131.
8. Nakładając wymóg utrzymywania bufora ryzyka systemowego, właściwy organ lub wyznaczony organ przestrzegają następujących zasad:
 - a) bufor ryzyka systemowego nie pociąga za sobą nieproporcjonalnych niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości, stanowiąc lub stwarzając przeszkodę dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego;

- b) bufor ryzyka systemowego ma być poddawany przeglądowi przez właściwy organ lub wyznaczony organ co najmniej raz na dwa lata;
 - c) bufor ryzyka systemowego nie może być wykorzystywany do uwzględniania rodzajów ryzyka objętych art. 130 i 131.
9. Właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, przekazują ERRS powiadomienie przed publikacją decyzji, o której mowa w ust. 13. ERRS niezwłocznie przekazuje takie powiadomienia Komisji, EUNB oraz właściwym i wyznaczonym organom zainteresowanych państw członkowskich.

W przypadku gdy instytucja, do której ma zastosowanie co najmniej jeden wskaźnik bufora ryzyka systemowego, jest jednostką zależną, której jednostka dominująca ma siedzibę w innym państwie członkowskim, właściwy organ lub wyznaczony organ powiadamiają również organy tego państwa członkowskiego.

W przypadku gdy wskaźnik bufora ryzyka systemowego ma zastosowanie do ekspozycji znajdujących się w państwach trzecich, właściwy organ lub wyznaczony organ, stosownie do przypadku, powiadamiają także ERRS. ERRS przekazuje niezwłocznie takie powiadomienia organom nadzoru tych państw trzecich.

Powiadomienia takie szczegółowo określają następujące elementy:

- a) ryzyko makroostrożnościowe lub ryzyko systemowe w danym państwie członkowskim;
- b) powody, dla których rozmiar ryzyka makroostrożnościowego lub ryzyka systemowego zagraża stabilności systemu finansowego na szczeblu krajowym, uzasadniając wskaźnik bufora ryzyka systemowego;
- c) uzasadnienie, dlaczego uznaje się, że bufor ryzyka systemowego może być skuteczny i proporcjonalny do celów ograniczenia ryzyka;
- d) ocena prawdopodobnego pozytywnego lub negatywnego wpływu bufora ryzyka systemowego na rynek wewnętrzny w oparciu o informacje, które są dostępne państwu członkowskiemu;
- e) wskaźnik lub wskaźniki bufora ryzyka systemowego, których właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, zamierza wymagać, oraz ekspozycje, do których takie wskaźniki mają zastosowanie, oraz instytucje podlegające takim wskaźnikom;
- f) w przypadku gdy wskaźnik bufora ryzyka systemowego ma zastosowanie do wszystkich ekspozycji, uzasadnienia, dlaczego organ uważa, że bufor ryzyka systemowego nie powieli funkcjonowania bufora ryzyka innej instytucji o znaczeniu systemowym przewidzianego w art. 131.

W przypadku gdy decyzja o ustaleniu wskaźnika bufora ryzyka systemowego prowadzi do obniżenia lub utrzymania wcześniej ustalonego wskaźnika bufora, właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, zapewniają zgodność jedynie z niniejszym ustępem.

10. W przypadku gdy ustalenie lub modyfikacja wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego dla któregośkolwiek ze zbiorów lub podzbiorów ekspozycji, o których mowa w ust. 5, podlegających co najmniej jednemu buforowi ryzyka systemowego nie skutkuje wskaźnikiem połączonego bufora ryzyka systemowego na poziomie przekraczającym 3 % względem dowolnej z tych ekspozycji, właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, powiadamiają ERRS zgodnie z ust. 9 na miesiąc przed publikacją decyzji, o której mowa w ust. 13.

Do celów niniejszego ustępu, uznanie wskaźnika bufora ryzyka systemowego ustalonego przez inne państwo członkowskie zgodnie z art. 134 nie wlicza się do progu 3 %.

11. W przypadku gdy ustalenie lub modyfikacja wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego dla któregośkolwiek ze zbiorów lub podzbiorów ekspozycji, o których mowa w ust. 5, podlegających co najmniej jednemu buforowi ryzyka systemowego skutkuje wskaźnikiem połączonego bufora ryzyka systemowego na poziomie między 3 % a 5 % względem dowolnej z tych ekspozycji, właściwy organ lub wyznaczony organ państwa członkowskiego ustalającego ten bufor zwracają się do Komisji – w powiadomieniu przekazywanym zgodnie z ust. 9 – o opinię. Komisja przedstawia opinię w terminie jednego miesiąca od otrzymania powiadomienia.

Jeśli Komisja wyda opinię negatywną, właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, w państwie członkowskim ustalającym ten bufor ryzyka systemowego stosują się do tej opinii lub wyjaśniają, dlaczego tego nie uczyniły.

W przypadku gdy instytucja, do której ma zastosowanie co najmniej jeden wskaźnik bufora ryzyka systemowego, jest jednostką zależną, której jednostka dominująca ma siedzibę w innym państwie członkowskim, właściwy organ lub wyznaczony organ zwracają się do Komisji i ERRS – w powiadomieniu przekazywanym zgodnie z ust. 9 – o zalecenie.

Komisja i ERRS przekazują swoje odnośne zalecenia w terminie sześciu tygodni od otrzymania powiadomienia.

W przypadku gdy organy jednostki zależnej i jednostki dominującej nie mogą dojść do porozumienia co do wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego mających zastosowanie do tej instytucji i w przypadku negatywnych zaleceń zarówno Komisji, jak i ERRS, właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, mogą skierować sprawę do EUNB i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Decyzję o ustaleniu wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego w odniesieniu do tych ekspozycji zawiesza się do czasu podjęcia decyzji przez EUNB.

12. W przypadku gdy ustalenie lub modyfikacja wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego dla któregośkolwiek ze zbiorów lub podzbiorów ekspozycji, o których mowa w ust. 5, podlegających co najmniej jednemu buforowi ryzyka systemowego skutkuje wskaźnikiem połączonego bufora ryzyka systemowego przekraczającym 5 % względem dowolnej z tych ekspozycji, właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, zwracają się do Komisji o zezwolenie, zanim zastosują bufor ryzyka systemowego.

W terminie sześciu tygodni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 9 niniejszego artykułu, ERRS przekazuje Komisji opinię na temat tego, czy dany bufor ryzyka systemowego uznany został za właściwy. EUNB może również przedstawić Komisji opinię na temat bufora ryzyka systemowego zgodnie z art. 34 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

W terminie trzech miesięcy od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 9, Komisja, uwzględniając, w stosownych przypadkach, oceny ERRS i EUNB, jeżeli jest przekonana, że wskaźnik lub wskaźniki bufora ryzyka systemowego nie pociągają za sobą nieproporcjonalnych niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości, stanowiąc lub stwarzając przeszkodę dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, przyjmuje akt zezwalający właściwemu organowi lub wyznaczonemu organowi, zależnie od przypadku, na przyjęcie proponowanego środka.

13. Każdy właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, ogłasza ustalenie lub modyfikację co najmniej jednego wskaźnika bufora ryzyka systemowego poprzez publikację na stosownej stronie internetowej. Temu obowiązkowi publikacji podlegają co najmniej następujące informacje:
- a) wskaźnik lub wskaźniki bufora ryzyka systemowego;
 - b) instytucje, do których ma zastosowanie bufor ryzyka systemowego;
 - c) ekspozycje, wobec których wskaźnik lub wskaźniki bufora ryzyka systemowego mają zastosowanie;
 - d) uzasadnienie ustalenia lub modyfikacji wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego;
 - e) datę, od której instytucje stosują ustalony lub zmodyfikowany bufor ryzyka systemowego; oraz
 - f) nazwy państw, w przypadku gdy ekspozycje znajdujące się w tych państwach są uwzględnione w buforze ryzyka systemowego.

W przypadku gdy publikacja informacji, o której mowa w akapicie pierwszym lit. d), może zagrozić stabilności systemu finansowego, nie podaje się w niej tej informacji.

14. W przypadku gdy instytucja nie spełnia całkowicie wymogu określonego w ust. 1 niniejszego artykułu, podlega ograniczeniom dotyczącym wypłat zysków określonym w art. 141 ust. 2 i 3.

W przypadku gdy te ograniczenia w zakresie wypłat zysków prowadzą do niezadowalającej poprawy poziomu kapitału podstawowego Tier I instytucji w świetle stosownego ryzyka systemowego, właściwe organy mogą przyjąć dodatkowe środki zgodnie z art. 64.

15. W przypadku gdy właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, podejmują decyzję o ustaleniu bufora ryzyka systemowego w oparciu o ekspozycje znajdujące się w innych państwach członkowskich, bufor ten musi mieć jednakowy poziom w odniesieniu do wszystkich ekspozycji znajdujących się w obrębie Unii, chyba że jest ustalony w celu uznania wskaźnika bufora ryzyka systemowego ustalonego przez inne państwo członkowskie zgodnie z art. 134.

Artykuł 134

Uznawanie wskaźnika bufora ryzyka systemowego

1. Inne państwa członkowskie mogą uznać wskaźnik bufora ryzyka systemowego ustalony zgodnie z art. 133 i mogą stosować ten wskaźnik wobec instytucji działających na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie w przypadku ekspozycji znajdujących się w państwie członkowskim, które ustaliło ten wskaźnik.
2. W przypadku gdy państwa członkowskie uznają zgodnie z ust. 1 wskaźnik bufora ryzyka systemowego dla instytucji działających na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie, powiadamiają one o tym ERRS. ERRS niezwłocznie przekazuje powiadomienie Komisji, EUNB oraz państwu członkowskiemu, które ustala ten wskaźnik.

3. Podejmując decyzję w sprawie uznania wskaźnika bufora ryzyka systemowego zgodnie z ust. 1, państwo członkowskie uwzględnia informacje przedstawione zgodnie z art. 133 ust. 9 i 13 przez państwo członkowskie, które ustala ten wskaźnik.
4. W przypadku gdy państwa członkowskie uznają wskaźnik bufora ryzyka systemowego dla instytucji działających na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie, ten bufor ryzyka systemowego można stosować łącznie z buforem ryzyka systemowego stosowanym zgodnie z art. 133, pod warunkiem że bufory te pokrywają różne rodzaje ryzyka. W przypadku gdy bufory te uwzględniają te same rodzaje ryzyka, zastosowanie ma wyłącznie bufor wyższy.
5. Państwo członkowskie, które ustala wskaźnik bufora ryzyka systemowego zgodnie z art. 133 niniejszej dyrektywy, może zwrócić się do ERRS o wydanie zalecenia, o którym mowa w art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010, dla co najmniej jednego państwa członkowskiego, które może uznać wskaźnik bufora ryzyka systemowego.”;

50) w art. 136 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 3 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„3. Każdy wyznaczony organ co kwartał ocenia natężenie cyklicznego ryzyka systemowego i adekwatność wskaźnika bufora antycyklicznego dla swojego państwa członkowskiego oraz w razie potrzeby ustala lub dostosowuje ten wskaźnik. Każdy wyznaczony organ uwzględnia przy tym:”;

b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Każdy wyznaczony organ ogłasza co kwartał co najmniej następujące informacje na swojej stronie internetowej:

- a) mający zastosowanie wskaźnik bufora antycyklicznego;
- b) odpowiedni wskaźnik kredytów do PKB i jego odchylenie od długoterminowej tendencji;
- c) wartość odniesienia dotyczącą bufora obliczoną zgodnie z ust. 2;
- d) uzasadnienie takiego wskaźnika bufora;
- e) w przypadku podwyższenia wskaźnika bufora – datę, od której instytucje muszą stosować podwyższony wskaźnik bufora w celu obliczania ich specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego;
- f) w przypadku gdy data, o której mowa w lit. e), przypada wcześniej niż 12 miesięcy od daty publikacji zgodnie z niniejszym ustępem – odniesienie do wyjątkowych okoliczności uzasadniających taki krótszy termin rozpoczęcia stosowania;
- g) w przypadku obniżenia wskaźnika bufora – zakładany okres, podczas którego nie przewiduje się podwyższania wskaźnika bufora, wraz z uzasadnieniem tego okresu.

Wyznaczone organy podejmują wszelkie racjonalne kroki celem koordynacji terminu takiej publikacji.

Wyznaczone organy każdorazowo powiadamiają ERRS o zmianie wskaźnika bufora antycyklicznego oraz przekazują jej wymagane informacje określone w akapicie pierwszym lit. a)–g). ERRS publikuje na swojej stronie internetowej wszystkie wskaźniki bufora, o których została powiadomiona, i związane z nimi informacje.”;

51) w art. 141 ust. 1–6 otrzymują brzmienie:

- „1. Instytucja, która spełnia wymóg połączonego bufora, nie dokonuje wypłaty zysków związanej z kapitałem podstawowym Tier I w zakresie, w jakim obniżyłoby to jej kapitał podstawowy Tier I do poziomu, przy którym wymóg połączonego bufora nie byłby już spełniany.
2. Instytucja, która nie spełnia wymogu połączonego bufora, oblicza maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA) zgodnie z ust. 4 i zgłasza ją właściwemu organowi.

W przypadku gdy zastosowanie ma akapit pierwszy, instytucja nie podejmuje żadnego z następujących działań przed obliczeniem MDA:

- a) dokonanie wypłaty zysków związanej z kapitałem podstawowym Tier I;

- b) podjęcie zobowiązania do wypłaty wynagrodzenia zmiennego lub uznaniowych świadczeń emerytalnych bądź wypłata wynagrodzenia zmiennego, jeżeli zobowiązanie do wypłaty zostało podjęte w czasie, gdy instytucja nie spełniała wymogów połączonego bufora; lub
 - c) dokonanie płatności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I.
3. W przypadku gdy instytucja nie spełnia lub nie przekracza swojego wymogu połączonego bufora, nie dokonuje ona wypłaty zysków w wysokości przekraczającej MDA obliczoną zgodnie z ust. 4 w formie jakiegokolwiek działania, o którym mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) i c).
4. Instytucje obliczają MDA jako iloczyn sumy obliczonej zgodnie z ust. 5 i współczynnika określonego zgodnie z ust. 6. Od MDA odejmuje się kwoty wynikające z wszelkich działań, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c).
5. Suma, która ma zostać pomnożona zgodnie z ust. 4, składa się z:
- a) wszelkich zysków z bieżącego okresu niewłączonych do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pomniejszonych o każdą wypłatę zysków lub każdą kwotę wypłaconą wynikającą z działań, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c) niniejszego artykułu;
- powiększonych o

- b) wszelkie zyski roczne niewłączone do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pomniejszone o każdą wypłatę zysków lub każdą kwotę wypłaconą wynikającą z działań, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c) niniejszego artykułu;

pomniejszonych o
 - c) kwoty, które byłyby należne jako podatek, gdyby pozycje określone w lit. a) oraz b) niniejszego ustępu zostały zatrzymane.
6. Współczynnik ustala się w następujący sposób:
- a) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia dowolnego z wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych uwzględniających inne rodzaje ryzyka niż ryzyko nadmiernej dźwigni określonych w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia, znajduje się w pierwszym (tzn. najniższym) kwartylu wymogu połączonego bufora, współczynnik ten wynosi 0;

- b) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia dowolnego z wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych uwzględniających inne rodzaje ryzyka niż ryzyko nadmiernej dźwigni określonych w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia, znajduje się w drugim kwartylu wymogu połączonego bufora, współczynnik ten wynosi 0,2;
- c) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych uwzględniających inne rodzaje ryzyka niż ryzyko nadmiernej dźwigni określonych w 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia, znajduje się w trzecim kwartylu wymogu połączonego bufora, współczynnik ten wynosi 0,4;

- d) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych uwzględniających inne rodzaje ryzyka niż ryzyko nadmiernej dźwigni n określonych w 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia, znajduje się w czwartym (tzn. najwyższym) kwartylu wymogu połączonego bufora, współczynnik ten wynosi 0,6;

Dolne i górne kresy poszczególnych kwartyli wymogu połączonego bufora oblicza się w następujący sposób:

$$\text{Dolny kres kwartyła} = \frac{\text{Wymóg połączonego bufora}}{4} \cdot (Q_n - 1)$$

$$\text{Górny kres kwartyła} = \frac{\text{Wymóg połączonego bufora}}{4} \cdot Q_n$$

gdzie:

Q_n = numer porządkowy danego kwartyła.”;

52) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 141a

Niespełnianie wymogu połączonego bufora

Uznaje się, że instytucja nie spełnia wymogu połączonego bufora do celów art. 141, jeżeli nie posiada funduszy własnych w kwocie i o jakości, które są wymagane do jednoczesnego spełniania wymogu połączonego bufora i każdego z następujących wymogów:

- a) wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych uwzględniającego inne rodzaje ryzyka niż ryzyko nadmiernej dźwigni na mocy art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy;
- b) wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych uwzględniającego inne rodzaje ryzyka niż ryzyko nadmiernej dźwigni na mocy art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy;
- c) wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych uwzględniającego inne rodzaje ryzyka niż ryzyko nadmiernej dźwigni na mocy art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy.

Artykuł 141b

Ograniczenie dotyczące wypłat zysków w razie niespełniania wymogu bufora wskaźnika dźwigni

1. Instytucja, która spełnia wymóg bufora wskaźnika dźwigni na podstawie art. 92 ust. 1a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, nie dokonuje wypłaty zysków związanej z kapitałem podstawowym Tier I w zakresie, w jakim obniżyłoby to jej kapitał podstawowy Tier I do poziomu, przy którym wymóg bufora wskaźnika dźwigni nie byłby już spełniany.
2. Instytucja, która nie spełnia wymogu bufora wskaźnika dźwigni, oblicza maksymalną kwotę podlegającą wypłacie powiązaną z wskaźnikiem dźwigni (L-MDA) zgodnie z ust. 4 i powiadamia właściwy organ o tej L-MDA.

W przypadku gdy zastosowanie ma akapit pierwszy instytucja nie podejmuje żadnego z następujących działań przed obliczeniem L-MDA:

- a) dokonanie wypłaty zysków związanej z kapitałem podstawowym Tier I;
- b) podjęcie zobowiązania do wypłaty wynagrodzenia zmiennego lub uznaniowych świadczeń emerytalnych bądź wypłata wynagrodzenia zmiennego, jeżeli zobowiązanie do wypłaty zostało podjęte w czasie, gdy instytucja nie spełniała wymogów połączonego bufora; lub
- c) dokonanie płatności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I.

3. W przypadku gdy instytucja nie spełnia lub nie przekracza swojego wymogu bufora wskaźnika dźwigni, nie dokonuje ona wypłaty zysków w wysokości przekraczającej L-MDA obliczoną zgodnie z ust. 4 w formie jakiegokolwiek działania, o którym mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) i c).
4. Instytucje obliczają L-MDA jako iloczyn sumy obliczonej zgodnie z ust. 5 i współczynnika określonego zgodnie z ust. 6. Od L-MDA odejmuje się kwoty wynikające z dowolnych działań, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c).
5. Suma, która ma zostać pomnożona zgodnie z ust. 4, składa się z:
 - a) zysków z bieżącego okresu niewłączonych do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pomniejszonych o każdą wypłatę zysków lub każdą kwotę wypłaconą w następstwie działań, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c) niniejszego artykułu;

powiększonych o

- b) zyski roczne niewłączone do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pomniejszone o każdą wypłatę zysków lub każdą kwotę wypłaconą w związku z działaniami, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c) niniejszego artykułu;

pomniejszonych o
 - c) kwoty, które byłyby należne jako podatek, gdyby pozycje określone w lit. a) oraz b) niniejszego ustępu zostały zatrzymane.
6. Współczynnik, o którym mowa w ust. 4, oblicza się w następujący sposób:
- a) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogów przewidzianych w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy służy uwzględnieniu ryzyka nadmiernej dźwigni w niewystarczającym stopniu objętego art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 492 ust. 4 tego rozporządzenia, znajduje się w pierwszym (tzn. najniższym) kwartylu wymogu bufora wskaźnika dźwigni, współczynnik ten wynosi 0;

- b) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogów przewidzianych w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy służy uwzględnieniu ryzyka nadmiernej dźwigni w niewystarczającym stopniu objętego art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 492 ust. 4 tego rozporządzenia, znajduje się w drugim kwartylu wymogu bufora wskaźnika dźwigni, współczynnik ten wynosi 0,2;
- c) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogów przewidzianych w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy służy uwzględnieniu ryzyka nadmiernej dźwigni w niewystarczającym stopniu objętego w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 492 ust. 4 tego rozporządzenia, znajduje się w trzecim kwartylu wymogu bufora wskaźnika dźwigni, współczynnik ten wynosi 0,4;

- d) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogów przewidzianych w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy służy uwzględnieniu ryzyka nadmiernej dźwigni w niewystarczającym stopniu objętego art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 492 ust. 4 tego rozporządzenia, znajduje się w czwartym (tzn. najwyższym) kwartylu wymogu bufora wskaźnika dźwigni, współczynnik ten wynosi 0,6.

Dolne i górne kresy poszczególnych kwartyli wymogu bufora wskaźnika dźwigni oblicza się w następujący sposób:

$$\text{Dolny kres kwartyła} = \frac{\text{Wymóg bufora wskaźnika dźwigni}}{4} \cdot (Q_n - 1)$$

$$\text{Górny kres kwartyła} = \frac{\text{Wymóg bufora wskaźnika dźwigni}}{4} \cdot Q_n$$

gdzie:

Q_n = numer porządkowy danego kwartyła.

7. Ograniczenia nałożone niniejszym artykułem mają zastosowanie wyłącznie w przypadku płatności, które prowadzą do obniżenia kapitału podstawowego Tier I lub do zmniejszenia zysków, i gdy zawieszenie płatności lub brak płatności nie stanowią niewykonania zobowiązania ani warunku wszczęcia postępowania w ramach procedury niewypłacalności mającej zastosowanie do danej instytucji.
8. W przypadku gdy instytucja nie spełnia wymogu bufora wskaźnika dźwigni i planuje wypłacić zyski podlegające podziałowi lub podjąć działania, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) i c) niniejszego artykułu, powiadamia o tym właściwy organ i przedstawia informacje wymienione w art. 141 ust. 8, z wyjątkiem jego lit. a) ppkt (iii), oraz informację o L-MDA obliczonej zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu.
9. Instytucje posiadają zasady zapewniające poprawne obliczanie wysokości zysków podlegających podziałowi i L-MDA oraz są w stanie wykazać ich poprawność na żądanie właściwych organów.
10. Do celów ust. 1 i 2 niniejszego artykułu wypłata zysków związana z kapitałem podstawowym Tier I obejmuje dowolne elementy wymienione w art. 141 ust. 10.

Artykuł 141c

Niespełnianie wymogu bufora wskaźnika dźwigni

Uznaje się, że instytucja nie spełnia wymogu bufora wskaźnika dźwigni do celów art. 141b niniejszej dyrektywy, jeżeli nie posiada kapitału podstawowego Tier I w kwocie, która jest wymagana do jednoczesnego spełniania wymogu ustanowionego w art. 92 ust. 1a rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i wymogu ustanowionego w art. 92 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia i w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy służy uwzględnieniu ryzyka nadmiernej dźwigni w niewystarczającym stopniu objętego art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”;

53) w art. 142 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy instytucja nie spełnia wymogu połączonego bufora, lub, w stosownym przypadku, wymogu bufora wskaźnika dźwigni, przygotowuje ona plan ochrony kapitału i przedkłada go właściwemu organowi nie później niż pięć dni roboczych od dnia, w którym stwierdziła, że nie spełnia tego wymogu, chyba że właściwy organ zezwoli na dłuższy termin nieprzekraczający 10 dni.”;

54) art. 143 ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) ogólne kryteria i metodyki stosowane podczas przeglądu i oceny, o których mowa w art. 97, w tym kryteria na potrzeby stosowania zasady proporcjonalności, o której mowa w art. 97 ust. 4;”;

55) art. 146 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 146

Akty wykonawcze

Zmianę kwoty kapitału założycielskiego określonej w art. 12 i tytule IV, w celu uwzględnienia zmian natury gospodarczej i pieniężnej przyjmuje się w drodze aktów wykonawczych zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 147 ust. 2.”;

56) po art. 159 dodaje się następujący rozdział:

„Rozdział 1a

Przepisy przejściowe dotyczące finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej

Artykuł 159a

Przepisy przejściowe dotyczące zatwierdzania finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej

Dominujące finansowe spółki holdingowe i dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej już istniejące w dniu ... [data wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] występują o zatwierdzenie zgodnie z art. 21a do dnia ... [dwa lata od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej]. Jeżeli finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej nie wystąpi o zatwierdzenie do dnia ... [dwa lata po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej], podejmuje się stosowne środki na podstawie art. 21a ust. 6.

W okresie przejściowym, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego artykułu, właściwe organy dysponują – do celów nadzoru skonsolidowanego – wszelkimi niezbędnymi uprawnieniami nadzorczymi przyznanymi im niniejszą dyrektywą względem finansowych spółek holdingowych lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej podlegających zatwierdzaniu zgodnie z art. 21a.”;

57) w art. 161 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„10. Do dnia 31 grudnia 2023 r. Komisja przeprowadzi przegląd i sporządzi sprawozdanie dotyczące wdrożenia i stosowania uprawnień nadzorczych, o których mowa w art. 104 ust. 1 lit. j) i l), oraz przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.”.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia ... [18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej], środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie informują one Komisję o tych środkach.

Państwa członkowskie stosują te środki od dnia ... [18 miesięcy + 1 dzień od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej]. Jednakże przepisy niezbędne do zapewnienia zgodności ze zmianami określonymi w art. 1 pkt 21) i 29) lit. a), b) i c) niniejszej dyrektywy odnoszącymi się do art. 84 i art. 98 ust. 5 i 5a dyrektywy 2013/36/UE stosuje się od dnia ... [dwa lata po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej], a przepisy niezbędne do zapewnienia zgodności ze zmianami określonymi w art. 1 pkt 52) i 53) niniejszej dyrektywy odnoszącymi się do art. 141b, 141c i art. 142 ust. 1 dyrektywy 2013/35/UE mają zastosowanie od dnia 1 stycznia 2022 r.

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

W imieniu Rady

Przewodniczący
